Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قتل پښېمانه يم

ليکوال :

محمد نعمان دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: په قتل پښېمانه يم

ليکوال: محمد نعمان دوست

کمپوز: ليکوال

ډيزاين: رحمن الله بهير

د پښتې انځورګر: حسيب الله رايان

انلاين چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

رنځور لقمان ته، چې د ځوانیمرګ ورور غمونو یې له سترګو د ماشومتوب خواږه خوبونه لوټلي دي .

دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړليک

قران شريف
اولاد
عدل
افتتاح
جرم..
حضرت يوسف ع
اللهاکبر، اشهدان لااله الاالله
ګناه ګار
مونږ لکه سمندري حيوانات
لوحو ته اړتيا
جنت
څومره سخت، څومره اسانه
نوي کالي
د اختر تحفه
ما ولې له ښکاره توبه وکړه
زما هديره
تروريستان
د نربچيان
د عمر اوسط
تېپي نجلۍ
د مور نصېحت
قاتله
په قتل پښېمانه يم
وروستۍ خبرې
د اختر کالي
يوائې
په بچه کس کاهی
ماشومان
له وربځې وېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعظ
د خپلواکۍ جشن
مور
د بهرنيانو د راتګ يوه شپه
عجيبه مخلوق
هاوان
لقمان رنځور شو
مدافعان
شعار
مبارزه
ماشوم بې پلاره شو
کندهاری
عجيبه قضاوت
د خوسي سر
د آبادۍ وېره
چرګان
خاموش کلی
د مشر وعده
شوقي خود کشي
زمورږ د کور کوترې
د ماشوم کرامت
د برکتونو مياشت
خشونت
سپۍ
د ماشومې ژړا
د ايبټ اباد په غره کې
کسات
پښتنو سره ياد ګاري عکسونه واخلئ
سپي ښښنه غوښته
مبارکي
بيټ نيکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيل

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرآن شريف

سليم په کوچنيو لاسونو د کتابونو له بکسې قران پاک راووېست، څو ځلې يې ښکل کړ او بيا يې د مېز پر سر کېښود.

مور يې پرې غږ کړ:

زويه !

ستا خو نن د قران شريف ازموينه ده،قربان يې له نامه شم، ولې دې له بکسې راووېست ؟

هغه مخ ور واړو:

مورې !ته رښتيا وايې، خو زه نور قران کريم ځان سره نه وړم.

هغې پرې سترګې راووېستې: ځوانيمرګ شې ، ولې ؟

د سليم ، ستونی ډک شو ، په ژړغوني انداز يې وويل:

مورې!
مورې ته ملاصاحب ويلي چې، د قرانکريم بايد ډېر قدر وشي، بېځايه

غورځول يې لويه ګناه ده.

ا ، بله ورځ چې ښار کې چاودنه وشوه، زما دوه ملګري په کې ټوټه – ټوټه شول، د هغوی قران شريفونه پاڼې – پاڼې په سپېرو خاورو پراته وو . سليم له کوټې ووت، مورېې لړزې ونيوله، کله يې د مېز پر سر قرانکريم ته کتل او کله يې کړې ښېرا (ځوانيمرګ شې !) ذهن ته تله راتله .

۱۳۸۵، د ليندی ۲۴ مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

ټولې مېرمنې ترې راتاوې وې، چا په ژېړ کتوري کې چې آيت کرسي پرې ليکل شوې وه اوبه ورکولې، چا پرې ياد سورتونه چوفول او چا پټې – پټې اوښکې تويولې .

خو د کمينې دردونه هماغه شان مخ په ډېرېدو و .

يوې غبرګ کړ: له درې شپو ورځو راهيسې يې سترګې نه دي پټې کړي، په يوه چيغه ده. مورې ويل، کور کې به پرې خداى ورحمېږي خو داسې ونه شوه، بايد د ډاکټر غم وخورو .

کمينه بيا کټ کې واوښته او له درده يې پر بازو خوله ښخه کړه.

شېبه وروسته غلې شوه، په مخامخ ځړېدلي عکس يې سترګې خښې کړې:

زويه !

په تا مې له دې ډېرې سختې تېرې کړې وې، زما او د مرګ ترمنځ هيڅ نه و.

خو چې دنيا ته راغلې، هرڅه مې هېر شول، ستا هر پل اخيستو راته نوې اميدونه را کول.

يو دم يې مخ سور شو ، سترګو کې يې اوښکې ښکته او پورته وګرځېدې ، شونډې يې ژر- ژر رپېدلې .

زويه !

ته خو لا زلمى شوى هم نه وې چې... يو چيغه يې له خولې ووته او له کټه راپرېوته .

را ټولې مېرمنې حيرانې وې، په څه خوارۍ يې کټ ته پورته کړه، يو ناڅاپه بيا نيغه کېناسته، را غونډو شوو ښځو ته يې مخ را واړو :

نه ، ډاکټر را نه ولئ، پرېږدئ چې مړه شم، زه د بل اولاد جنازه نه شم ليدلى، هغه هم راته ولي، وژني يې، دلته جنګ دى، جنګ ککرې خوري....

۱۳۸۹، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عدل

له څو اونيو راهيسې د محکمو په دروازو ګرځېدم. عريضه مې لاس کې وشړېده.

چې د هرقاضي صاحب ترڅنګ به مې د ترازو عکس او د عدل په اړه قراني آيتونه وليدل، خوشحاله به شوم .

ځان سره به مې ويل: زه په حقه يم. خو دا چې ژر موضوع نه فيصله کېږي علت به يې داوي چې، ښه عدالت تامين شي .

نن بيا د محکمې خواته ولاړ وم. يو تن، چې شايد له پخوا يې څارلم راباندې غږ کړ:

وروره ! عريضه خو دې وشړېده، خو که څپلۍ دې هم وشړېږي حق به دې ترلاسه نه کړې .

ما هماغه شان ور ته د شک په سترګه کتل، چې هغه خبره پسې وغځوله: په جيب لاس وواهه ! په تشو ګرځېدلو نه شل کېږي .

اول خو په خبره ونه رسېدم، خو ورسته چې پوه شوم د هغه په مرسته مې قاضي صيب په ۵۰۰۰ راضي کړ .

احکام يې راکړل، خو کاغذونه يې رانه قيد کړل او وعده وشوه چې، سبا به پيسې سپارم او اسناد به ترلاسه کوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا له وعدې سره سم ورغلم، په مېز مې ورته د هغو پيسو پاکټ کېښود چې، د لاس په تڼاکو مې پاکستان کې ګټلې وې.

قاضي صاحب، عينکو لاندې موسک شو ، خو چې پاکټ يې خلاص کړ او په کلدارو يې سترګې ولګېدې ، په تنده کې يې کرې ورې ليکې پيدا شوې (*) ، عينکې يې لرې کړې او بيا يې خوله پرانيسته :

افسوس !دا وطن به خاورې آباد شي، په خپلو افغانيو شرمېږئ!

تا نه دې اورېدلي چې، اطاعت د اولو الا مرو واجب دى؟ څو ځلې اعلان شوى چې، معامله دې په افغانيو کېږي او تاسې بدبخته ولس ... !

هغه پسې اوږده کړه : يو شور جوړ شوى، خوله په خوله همدا ناره ده چې په محکمو کې فساد دى، خو د خلکو د فساد او ناقانونۍ په اړه هيڅوک څه نه وايي .

قاضي صاحب ، هماغه شان لګياوو خو ما په ديوالونو هغو ليکلو ايتونو او احاديثو ته کتل چې، د عدالت او بډو اخيستلو په اړه ليکل شوي وو .

۱۳۸۸، کابل

* دا مهال ،له کلدارو څخه د افغانيو ارزښت لوړ دى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتتاح

ليکه خلک ولاړ وو، يو تن چې نيکټايي په غاړه کې ټالۍ وهلې، له چاکليټو او شيرينيو ډک پتنوس په لاس کې نيولی و او مخکې وروسته کېده .

مخامخ يوه سره پټۍ بنده وه، رييس صاحب چې تورې عينکې يې تندي ته پورته کړې وې، تازه يې له خولې سګرټ وغورځو او له نورو رامخکې شو :

حاضرينو !

هميشه د موسسو او انجوګانو په فعاليتونو نيوکې کېږي، يو شور ګډ دی چې انجوګانو وطن لوټ کړ، د ملت په نوم راغلې پيسې يې وخوړې او ...

هغه، چې په سترګو کې يې د غرور خندا ښکاره شوه، مخامخ پټۍ ته يې لاس ونيو :

نن موږ د يوه داسې پول پرانيسته کوو، چې زموږ د کارکونکيو په ښسارو هلو ځلو جوړ شوی دی. په دغه شان پُلونو خامخا په زرګونو ډالر لګېږي .

رييس صاحب، څنګ ته ولاړ کس نه لويه قيچي راواخيسته، راټول کسان يې پټۍ ته نږدې راوبلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قيچي په پټۍ خوله ښخه کړه، پرې شوه او بيا داسې لاسونه وپړکېدل لکه د ۲۱ مې پېړۍ له کومې نوې اختراع چې پرده پورته شوې وي .

يو ولاړ سپين ږيري غږ کړ:

رييس صاحب !

په دې پول به يوائې موږ تګ راتګ کوو ، که د موټرو زور هم لري؟

رييس، په غرور وويل: ټانک خو پرې تېر کړئ ! او بيا يې له همدې خبرې سره خپل موټروان ته اشاره وکړه.

کروزين ورو-ورو را روان شو ، غره هار يې د لاسونو په پړکا کې ورک و ، چې کله يې مخکيني ټايرونه پله ته ورسېدل پول ولړزېد ، د سمټو ټوټې او کاڼي ترې را ولوېدل، موټروان ترې خبز کړ .

راغلو کسانو لاسونه په سترګو کېښودل او رييس صاحب د سيند په څپو کې خپل موټر ته حيراني – حيرانې، کتلې.

۱۳۸۸،د وري ځلورمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرم

د يوه ملګري ليدو ته لاړم، په هټۍ کې يې څو نور کسان راټول وو ، هغه مې تر سترګو نه شو.

وه مې پوښتل: خپله دوکاندار چېرې دی؟

يوه وويل: هغه همدا څو شيبې وړاندې دولتي کسانو موټر ته واچو او له ځان سره يې يو وړ.

ژر مې وپوښتل: په کوم جرم ؟

يوه ځواب راکړ: په کلدارو يې سودا پلورلې وه او خبره يې پسې نوره هم وغځوله:

هغوی همدا ويل چې قانون بايد عملي شي، افغانۍ د افغانستان هويت دی، په خپل هويت شرم جرم دی.

موږ لا همدې خبرو کې وو ، چې ملګری مې رانننوت.

په خندا مې ورته وويل: څومره په غور او فش يې وړی وې ، ماوې خدازده څو مياشتې به د تورو تنبو شاته يې، ته خو ببېرته راغلې.

هغه ځواب راکړ : ماهم همداسې ګڼلې وه، خو ښه و ، جيب کې مې کلداري وې چې، ور مې کړې زړونه يې رحم شول.

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

حضرت یوسف علیه السلام ته!

ای د خدای ج نیازبین پیغمبره! ای د خوبونو رښتینه تعبیر کونکیه!

تا چې د مصر په زندان کې د کوم بندي خوب ته تعبیر کړی و ، رښتیا شو .

تا د هغه زنداني سړي خوب ته چې، پر سر یې د ډوډۍ شکور و او مرغانو ترې تښتولې وې، تعبیر وکړ چې، عمر یې ختم دی او په دار به وځړول شي، رښتیا هم هماسې وشو.

ای تر ټولو انسانانو حسینه!

موږ هم یوه رښتیني تعبیر ته اړتیا لرو ، زموږ له لاسونو هم خلک ډوډۍ تښتوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ په نوم راغلې د سوال پیسې د څو جنابانو جیبونو ته ځي.

موږ په تنهاکو لاسونو ګټلې پیسې د دې لپاره ورکوو چې، په عریضه مو یو تش لاسلیک وشي.

له موږ نه په هغو ادارو کې هم پیسې اخیستل کېږي، د کومو پر دیوالونو چې (و اذا حکمتم بین الناس ان تحکموا بالعدل... الایه) لیکل شوي وي.

خو ای د خدای ج نیازبین پېغمبره!

دا خوب نه دی

دا هر څه دلته په ویښه کېږي.

د دې تعبیر له چا وغواړو ؟

موږ په داسې زمانه کې ژوند کوو چې، په ډېرو ربښتینو یې هم باور نشو کولی.

خو که موږ ستا په تعبیر قیاس وکړو نو دوه نتیجو ته رسېږو:

یا زموږ د ولس عمر ختم دی او یا د دې نظام!

۱۳۸۸د غویي ۲۸مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله اکبر ، اشهد ان لا اله الاالله و...

يو ناڅاپه له يوې قوي چاودنې سره ، غېږ – غېږ لنبې پورته شوې. موټر هوا ته جګ شو او بيا د سړک ترغاړې را پرېوت.

سمد ستي له نږدې باغه څو تنه په بېړه را ووتل ، د ماشيندارو شپېلۍ يې موټر ته سيخ کړې .

وسلوالو مخ په موټر منډې وهلې، د ټوپکو له شپېليو يې سور اور بادېده او له هرې ژ سره يې د (الله اکبر) شعارونه ورکول.

له جوماته مو ورمنډه کړه، د پوليسو شين رنجر موټر غلبيل – غلبيل شوى و ، چلونکي يې پر اشترنګ سر ايښى و او يو بل، موټر نه لاندې په وينو کې لاس او پښې وهلې .

د هغه شونډې ورو –ورو خوځېدلې ، خو د غږ پر ځاى ترې وينه راوتله .

سر مو ورنږدې کړ، خو يوا ځې د (اشهد ان لا اله الاالله ....) مبارکه کلمه مو تر نيمايي واورېده او نور يې روح والوت.

د ۱۳۸۲ لمريز کال د تلې ۱۲ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګناهګار

څو ځلې يې سپين سان په لاس کې واړو را واړو او بيا له دوکانه ووت. شيبه وروسته بېرته راننوت.

کله يې جيب ته کتلې او کله يې په سپېرو ګوتو، ته ته لاس کې اړوله را اړوله.

چې څنګه يې را پام شو، را نږدې شو، يوه شيبه يې زما پر سر، پاچ پټکي ته وکتل او بيا يې وويل:

زويه !ملا يې ؟

ما ويل نه بابا ، ملا نه يم، خو څه ناڅه کتابونه مې لوستي ، خيريت خو به وي ؟

په موټي کې يې پيسې نيولې وې، لاس يې اوار رپېده، ښه رانږې دې شو:

زويه!

دوه بچيان يې راته غبرګ وژلي ، خو ماسره دومره پيسې نه شته چې پوره کفنونه پرې واخلم، که کفن لنډ شي ګناه ګار خو به نه شم ؟

د١٣٨٧ د چنګاښ ٩مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ لکه سمندري حیوانات

حیواناتو په ډېرې خوارۍ، یو خوا بل خوا حرکت کوو. یو دم به سمندر ته ونښوییدل، د اوبو په څپو کې به ورک شول، بچیانو به یې له وچې ورکتلې او له خوښۍ به یې سرونه خوځول.

خو ،یو نا څاپه له اوبو را وتل پیل شول، په څه خوارۍ وچې ته را پورته شول، هر یو د خپل بچي څنګ ته ودرېد او کوښښ یې کاوه چې پټ یې کړي.

حیران وم، ما ویل ولې د دوی د خوشحالۍ پر دنیا داسې ژر د وېرې ورېځه خپره شوه؟ ولې میندې خپلو بچیانو ته پرېشانه دي؟ او...

ګورم چې له لرې د کفتارو (یو ډول ښکاري ژوي) یوه ډله د دوی خوا ته را روانه وه. د هغوی په هرګام نږدې کېدو ، د بحري مخلوق اند ېښنه زیاتېدله، نا قراره ول. اخوا دېخوا یې مړې–مړې، غاړې اړولې را اړولې.

ښکاریان را ورسېدل، ژبې یې را ویستلې وې، له بحري حیواناتو ګرد تاوېدل.

یو دم یوه ټوپ کړ، یو تنکی بچی یې له څټه ونیو، د مور له خوا یې را کش کړ، نورو کفتارانو هم ورته بریدونه پیل کړل.

خو سمندري ژوي هماغه شان ځای په ځای ولاړ وو، سرونه یې خوځول او د ښکاریانو په پنجو کې یې د خپلو تنکیو بچیو وروستیو سلګیو ته کتلې.

شیبه وروسته د ډېرو میندو غېږې خالي شوې او ورو-ورو بېرته سمندر ته تشې غېږې ښکته شول.

دا د نشنل جیوګرافیک چینل یوه په زړه پورې ټلویزیوني پروګرام و ، شاید د یاد پروګرام چلوونکیو په ډېر زحمت چمتو کړی و.

شاید ، هغوی د سمندر په غاړه ډېر انتظار کړی وي، ترڅو داسې صحنې فلمبرداري کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو که دوی زموږ کلي ته راشي، په يو ساعت کې دغه شان پروګرام جوړولی شي، دلته هم هره شيبه د ميندو له غېږو بچيان جلا کېږي، دلته هم ميندې د خپلو اولادونو د وروستيو سلګيو تماشا کوي.

دلته هم ډله_ ډله ښکاريان ګرځي، يو ناڅاپه راټوپ کړي، د ميندو له غېږو د هغوی د زړونو قطرې جلا کړي او په دار يې وځړوي، کله د ټوپک ميله راټيټه کړي، د يو ځوان سينه غلبيل کړي او د مور مخ د خپل بچي په وينو سور کړي.

کله له هوا نه يو کور په نښه شي، په لمبو کې ورک شي او بيا ميندې په پلو کې د خپلو اولادونو هډونه راټولوي.

او کله....

زموږ ميندې لاسونه او پښې لري، خو لکه بحري ژوي ځای پرځای ناستې وي، حرکت نه کوي. يوازې رډې-رډې ګوري.

دوی د جګړې بلا دومره وېرولي چې، په ژوندون يې دم ختلی دی. هره ورځ يې غېږې له اولادونو خالي کېږي.

ميندې ، د تور ديو د غاښونو خرپا اوري چې، د دوی د بچيانو په هډونو شخوند وهي، دا ننداري له کلونو راهيسې روانې دي او لا يې هم د ختمېدو هيله نشته.

۱۳۸۹، د سلواغې **۵**مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوحو ته اړتیا

هغه وخت ماشوم وم. د ښکار دومره شوقي وم چې، د هیڅ ښکلي مرغه په وژلو مې زړه نه خوږېده .

کله به مې چې کوم ښایسته مرغه وويشت او د حلالولو په وخت به يې راته په لاسونو کوچنۍ منګولې ولګولې نو زړه به مې لږ څه نرم شو، خو ډېر ژر به رانه دغه احساس کډه وکړه. پر مرۍ به مې ورته چاقو راکش کړ، د مرغه پنجې به سستې شوې، بانه به يې سره ورغلل او څو څاکي وينه به تويه شوه .

صله رحمي مې هغه وخت زړه ته لاره ومونده، کله چې مې څو لوحې ولیدلې .

که پاکستان ته تللي یاست، نو دا لوحې به تاسو هم لیدلي وي .

زموږ کور هریپور کمپ کې و، او چې کله به له پېښوره ور روان شوم، نو چېرته چې به ځنګلونه مخې ته راغلل، ځان سره به مې ویل: کاش ! چې لېنده یا ټوپک راسره وي.

خو چې د سړک د غاړو په لوحو به مې نظر ولګېد، نو زړه به مې ولړزېد ټوپک نه به مې کرکه وشوه.

پر دغو لوحو به لیکل شوي وو: (جنګلي جناورو پر رحم کری) یانې: پر ځنګلي ځناورو ورحمېږئ!

دا لوحې مې، هلته نورو لويو لارو باندې هم لیدلې او په هرځل لیدلو به يې دومره اغیزمن کړم، چې د نه ښکار سوګند به مې وکړ.

زه خو وایم چې،دا لوحې دلته هم په کار دي، چېرته چې دوه -درې کورونه هم وي،نو دا لوحې دې ورته ولګول شي او پرې ودې لیکل شي :((د خدای ج په حسین مخلوق (انسان) رحم وکړئ !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا لوحې يوائې په پښتو او دري نه دي په کار، په انګريزي، اردو، عربي او ... دي هم وليکل شي، دلته خو د هر هېواد ښکاريان ګرځي کنه!!!

۱۳۹۰، د زمري دربيمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنت

يو ناڅاپه څو خړ رنجر موټرونه ودرېدل. وسلوال کسان ترې په بېړه راښکته شول. ورپسې له يوه موټره څو کسانو يو تابوت را کوز کړ او بيا يې مخامخ کورته ور د ننه کړ.

وروسته يو ځوان، چې پوځي کالي يې پرتن و، د بورې مور پښو ته ټيټ شو او بيا يې په ژړغوني انداز وويل:

مورېږ ډېر زړور او صادقه سرتېرى له لاسه ورکړ ، هغه ډېر ديندار ه و ،حتى په جګړه کې يې هم لمونځ نه قضا کاوه.

خداى ج به يې حتماً و ښښي، د وطن او دين په لاره کې قربان شو ، اوس به يې روح په جنت کې وي.

پوځيان ووتل، لا څو ساعتونه تېر شوي نه وو چې، بيا د کلا مخې ته شور شو ، څو تنه چې، ول – ول لنګوټې يې په غاړو کې پراته وو ،په بېړه يې تابوت را د ننه کړ.

يو تن چې، د پټکي په پيڅکه يې اوښکې وچولې بوډې مورته، چې حيرانه ولاړه وه، ور نږدې شو:

ته بختوره يې، د شهيد مور يې، ستا زوى د اسلام په لاره کې سرکېښود. د خداى پاک رضا يې حاصله کړه،اوس به جنتونو کې ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ مور د دواړو تابوتونو منځ کې حيرانه ولاړه وه، کله يې وړو لمسيانو ته چې، په خاورو پړ مخې پراته وو، کتلې او کله يې غبرګو تابوتونو ته.

يو ناڅاپه يې چيغه کړه:

دا څنګه جنت او د خدای ج رضا ده ؟؟ چې يو ورور يې د بل په وژلو ترلاسه کوي ؟؟

۱۳۸۲، د مرغومي ۴مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مره سخت، ځو مره اسانه

تابوت يې يوه ورځ مخکې کلي ته ر سولی و ، جنازه نه وه شوې چې، زه هم ور ورسېدم. لا هم له هرې خوا نه خلک لکه د مچيو سيل را روان ول.

د کلي په دېره کې تېغرونه غوړېدلي وو ، خو خلکو ته ځای نه و ، په شاوخوا ډېرو او ديوالونو هم ناست وو.

د کور ور په دواړو پټونو پرانيستی پاتې و ، انګړ کې يو شور جوړ و ، ځو نجونې به يو دم پرکټ ور تېيتې شوې، په کفن به او ښکې يو په بل پسې لويدلې او بيا به يو چا په زوره غږ کړ :

مه ژاړئ ، شهادت يې مه خرابوئ ! خو وروسته به له همدې خولې هم چيغه ووته.

چې ځنګه به په دروازه نوې مير منې را ننوتلې، نو ماشومان به يې له غېږو وغورځول، په کټ به يې ورمنډې کړې او بيا به يې چيغو ديوالونه په لړزه راوستل.

د مړي په پزه کې سپينې پاغوندې ايښودل شوې وې، سترګې يې پټې وې،خو شونډې يې پوره نه وې ورغلې، شايد غوښتل يې څه ووايي ، لړ ترلږه د خپلې وژنې علت و پوښتي، خو غږ ترې نه راوته.

شيبه وروسته، ځو تنه کورته راننوتل، يوه غږ کړ: د وروستي ځل لپاره يې وګورئ ! جنازه شروع کېږي.

ميرمن يې له واړه زوی سره راغله، خو زړه يې ټېنګ نه شو کړای، بيرته يې په کوټه ورمنډې کړې.

ماشوم تر ډېره د خپل بې روحه پلار په سينه سر ايښی و ، خلکو ترې راکش کړ او کټ پورته شو .

هديره کې ځو ځايه له تازه قبرونو ميرمنې راټولې وې، زموږ په رسېدو يې چيغې ټپ کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا صاحب، له دفن وروسته په قبر وعظ پیل کړ، خلکو یې خبرو ته سرونه خوځول خو زه خپل فکر کې تللی وم:

ماویل: خدایه !

مورې خو هره ورځ اورو : په لسګونو وسلوال طالبان ووژل شول، دومره پولیس، دومره ملي اردو او یا ګڼ شمېر ملکي وګړي ووژل شول.

دا خو ټول زموږ د کور خلک دي، زموږ په کورونو کې خو هره ورځ همدا حال دی.

لویه ربه ! اورېدل یې څومره اسانه دي او زغم یې څومره سخت دی!

خدایه ! داسې وخت به هم راشي چې، خبرونه مو په مرګ نه وي شروع شوي ؟

۱۳۸۸، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوي کالي

چې څنګه د اختر له لمانځه را ووتم، په مخامخ هديره مې سترګې ولګېدې. سرې او شنې جنډې داسې رپېدې، لکه دوی چې هم د اختر مبارکۍ ته په تمه وي .

ورتاو شوم، له ما وړاندې څو ميرمنې راغلې وې، چا شناختې ټکولې، چا د قبرونو پر سر ولاړو بوټو ته اوبه ورکولې او چا د قبرونو جنډې نوې کولې.

ما هماغه قبر ته کتل، چې پر سر يې مات بنګړي لمر ته ځلېدل. هغه يې تازه وژلی و ، جنډه يې نوې وه او لا يې د قبر له شاوخوا را تاو ، اغزي نه وه لرې شوي.

يو ناڅاپه مې شاته د پښو دربهار شو ، يوه ميرمن ورخطا را روانه وه او ګډوډ ګامونه يې اخيستل .

د يوه لنډ قبر خواته کېناسته، کله به يې شناخته وټکوله، کله به يې پر قبر سر کېښود او کله به ترې ګرده را تاوه شوه .

بيا يې شناخته وټکوله او ترڅنګ يې غلې کېناسته. له تورې غوټې يې سپين کالي چې په ګرېوان کې يې کوچنۍ هنداري لګېدلې وې، را ووېستل، پر قبر يې اوار کړل او بيا يې خبرې شروع کړې:

هه بچی، ضد مه کوه ! واخله کالي دې پلار راوړل. د قبر پر سر يې داسې ورو - ورو لاس واهه لکه هغه چې يې د زوی تنکی مخ وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه ! ته نوو کالیو ته ډېر هوسېدې، خیر دی تېر اختر دې پلار سره پیسې نه وې، واخله واغونده !

یو ناڅاپه سلګیو ونیوله:

بلا دې واخلم زویه ! ستا په نصیب کې نوی کفن هم نه و ، ستا تنکی بدن پرچو ډېر شیندلی و ، په هماغه زړو کالیو کې یې ښخ کړې .

زویه ! ضد مه کوه ، ته خو بل وروړ هم نه لرې، زویه... !

مور هماغه شان غلې – غلې لګیاوه، د هغې اوښکې او پر قبر د غوړېدلیو کالیو د ګریوان کوچنۍ هنداري لمر ته یو شان ځلېدلې .

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختر تحفه

چې څنګه ماشومانو د پلار په لاسونو کې پلاستیکي کڅوړې ولیدې، ورمنډې یې کړې، سترې مشي هېر شول، هر چا په کڅوړو کې خپل نوي بوټونه لټول .

خو کلثوم په انګړ کې دغه ننداره، د خونې له کړکۍ څخه کوله. پلار یې راننوت، څو جوړې بوټان یې د هغې مخ ته کېښودل:

لورې خپله یې خوښ کړه!

کلثوم یوه جوړه خوښ کړل، دواړه یې خوا په خوا کېښودل، ښکلي برېښېدل، کوچنی لاس یې پرې را تېر کړ .

یو ناڅاپه پورته شوه، خو بېرته ړنګه ښنګه را ولوېده، مور یې بسم الله کړ.

ټول غلي وو ، کلثوم بېرته بوټان له مخې لرې کړل: نه ، نه یې غواړم .

مورې ته وو ایه !؟ په بوټانو څه وکړم؟ هر څه جوړه ښه ښکاري، زه د بوټانو جوړه نه خرابوم.

د مور سترګې د کلثوم په لوړ پرانیستې پاتې وې او له سترګو را روانې اوښکې یې یوه – یوه ګریوان ته څڅېدله.

کلثوم ، بیا په غریو نیولي غږ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې ! دوی نو ولې زما د پښو جوړه خرابه کړه؟ ولې يې په يوه پښه کړم؟ زه خو اختر کې چاکره هم نشم تلی، زه بوټان نه غواړم.

مورې!

دا بوټان واخله، د هغه چا کورته يې يوسه چې،راکټ يې ويشتلی و او ورته ووايه :

زما لوراوس بې پښې ده، واخله دا بوټان دې خپلې نازولې لورته د اختر په تحفه کې ورکړه.

۱۳۸۲ ، د تلې ۲۲ مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ، ولې له ښکاره توبه وکړه!؟

له کوچینوالي مې ښکار سره مینه وه. کله –کله به مې په ویشتلي مرغه چې، د حلالولو پروخت به یې د خلاصون لپاره وروستۍ هڅه کوله او په لاس به یې راته منګولې لګولې، زړه خوږ شو. وه به لړزېدم، خو له ملایانو مې اورېدلي و چې ، ښکار مباح دی.

ثواب او وبال نه لري، همدې زړور کړی وم،همدا لامل دی چې د زرګونو ښکلو او ښایسته مرغانو ژوند مې اخیستی دی .

خو پوهېږئ !؟

یوه ورځ، له سرو توتانو په یوه ډکه شنه ځانګه مرغۍ ناسته وه، توت یې خوله کې نیولی و. د بادي ټوپک شپیلۍ مې ور برابره کړه .

هغې ولیدم .و ترهېده.وزرونه یې ببر کړل.خولا پورته شوې نه وه چې، ساچمه یې پرسینه ونښته او په شا لاړه .

له شنو پاڼو د مرغۍ خړې ښکې یوه په بل پسې ځمکې ته ورو –ورو را روانې شوې او مرغۍ والوته .

ور پسې ځارو شوم. هغې د کلا د دیواله په یوه چاودکې ځاله جوړه کړې وه، په څه خوارۍ یې ځان ور ورساوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکه وینه پر دیواله را وبهېده، په ځاله کې د وړو مرغیو -چې لا یې بڼکې پوره کړې نه وې- شور جوړ شو.

ټولې ترې راتاوې شوې، خو هغې سر کېښود. له مښوکې یې غوټۍ – غوټۍ وینه راوتله او وړو بچیانو یې ورته وزرونه ټپول.

لاسونه مې سست شول، ټوپک رانه ولوېد او دیواله ته تکیه ودرېدم.

ماویل: خدایه!

زموږ په هېواد کې خو هره ورځ په سلګونو خوار او زار انسانان وژل کېږي، هغوی ته هم دغه شان واړه، وړې او لغړ بچیان په تمه وي. هغوی هم د پلار لاره څاري خو، ټوټې – ټوټې یې ورته راوړي.

خدایه!

ته ډېر ستر ذات یې، ستا د خلقت شهکار هره ورځ وژل کېږي، خو لا د ویشتونکیو متې غښتلي دي او لا یې له ماشې ګوتې نه دي لرې شوي.

ای لویه خدایه!

په خپل قدرت د ویشتونکیو لاسونه سست کړه. ټوپک ترې وغورځوه، پرېږده چې زموږ وړې او لغړ ماشومان له خپل ستړي پلاره په مینه را تاو شي، پر اوږه یې ورته سرونه کېږدي او خوږې کیسې ترې واوري.

۱۳۸۷، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هديره

ملګرو !

زه په يوه هديره کې ژوند کوم، د ورځې په وينښه او د شپې په خوب مړي وينم.

اوس راته ژوندي انسانان هم ګرځنده جسدونه ښکاري.

چاته چې لاس ورکړم، د لاس يخني يې احساسوم، بېرته يې ترې را کش کړم، فکر کوم مړي ته مې لاس ورکړی دی.

کله چې د خوب په هيله وغځېږم او سپين څادر په ځان راکش کړم، ځان راته مړی ښکاره شي. ژر را پورته شم. هنداري ته ودرېږم او چې کله مې کلمې ويلو ته شونډې په حرکت راشي او عکس يې په هنداره کې وګورم ، پوه شم چې لا ژوندی يم.

پوهېږئ ولې !؟

ملګرو !

زما په ملک کې هره ورځ په لسګونو انسانان وژل کېږي او چې هرچېرته ووژل شي لومړی احوال يې ماته راځي.

پوهېږئ ! دا هديره چې زه په کې اوسېږم چېره ده ؟

دا زما دفتر دی او زه يوه ژورنالست يم.

۱۳۹۰،د وږي ۱۲مه،

کابل،پژواک خبري اژانس

(c) ketabton.com: The Digital Library

تروریستان

مورې په یوه غرنۍ سیمه کې ژوند کوو ، هلته ټلویزیون څوک نه پېژني، خوځینې ـ ځینې یې راډیوګانې اوري.

زه هم یوه زړه را ډیولرم ، چې کله یې چالان کړم، ماشومان مې رانه د ځینو خبرو او کلمو په باره کې پوښتنې کوي.

له څو ورځو راهیسې یې رانه د تروریست د مانا پوښتنه کوله، خو ما نه کله لیدلي وو او نه یې په مانا پوهېدم.

هغوی مې په همدې تېرویستل چې، تروریستان په ښار کې دي او چې کله لاړو خپله به یې ووینئ.

په دې وروستیو کې ننګرهار ته د یوه خپل کور ته تللي وو ، په همدې ورځ هسکه مینه کې بمباري شوې وه .

راډیو بیا د خارجیانو له خولې د ترهګرو د وژنې خبره پرله پسې تکراروله ، ماشومان مې شله شول، بله پلمه مې نه وه، د بمبار سیمې ته لاړو:

د ماشومانو خواره واره جسدونه پراته وو ، نیم ژوانده بدنونه په وینو کې شتېدل.

کوچنیان مې ورو-ورو راته نږدې کېدل، کلک یې نیولی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم یې له قوي چیغې سره منډې کړې، پښې مې سستې شوې وې، هغوی پسې مې د منډو وهلو وس نه و، ډېرې نارې مې وکړې.

خو هغوی په شا نه کتل او یوازې همدا نارې یې وهلې: مورې تروریستان یوو ، مورې هم وژني!!

۱۳۸۲، چنګاښ

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نر بچيان

د سړک دواړو غاړو ته خړ ټانکونه ولاړ وو ، پر سر يې درنې ماشيندارې نصب وې او شپېلۍ يې مخامخ غره ته سيخ کړې وې.

د ماشيندارو شاته تنکي زلميان ګوته په ماشه درېدلي وو او سترګې يې په غره نښتې وې.

دا د جلال اباد ـ اسعداباد لويه لاره ده ، چې له شنو پټيو تېرېږي او د غنمو شنه فصلونه يې باد ته اټېونه کوي.

په موټر کې ناست يوه سړي وويل: له دغو غرونو کله – ناکله پر سړک ډزې کېږي، ځکه د ملي اردو سرتېرو دلته مورچلې نيولي دي.

بل غبرګ کړ: د نر بچيان دي چې ډزې کوي، که دوی نه وي وطن رانه پردي نيسي.

دوی خپلو کې په همدې موضوع خبرې کولې، خو زه بل فکر کې تللی وم. ماته د ننګرهار ګوشته ولسوالۍ يادېده.

پر دغه ولسوالۍ دا څو يم ځل دی چې، پاکستاني پوځونه ځمکني او هوايي بريدونه کوي، خلکو له وېرې کورونه پرې ايښي دي او که بريدونه همداسې روان وي نو د ډيورنډ کرښې ساحه به نوره هم پراخه شي.

ځان سره مې ويل کاشکې دا (د نر بچيان) پر ګوشتې بريد کونکيو ته هم خوله ماتونکي ځوابونه ورکړي، هغوی خو هم پرديان دي کنه!

۱۳۹۰، د وري ۲۷مه/جلال آباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عمر اوسط

هر سهار د هغو دوکانونو مخې ته تېرېږم، چې له مرمرينو ډبرو د قبرونو شناختې جوړوي.

شناخته جوړونکي ډېر بوخت وي، څوک په شناخته ليک کوي، چا سره برقي ورېږ الې وي او د قلم خطونه تازه کوي او چا سره مويک وي، نوشتې رنګه کوي.

په شناختو د شهيد کلمه په سره رنګ ليکل شوي وي، ژر ځانته سترګې را کاږي. زه هم د دغې کلمې په ليدلو ، شناختې ته تم شم او ژوند ليک يې لولم.

دې شناختو ، په پخوانيو احصايو بې باوره کړی يم، موږ جغرافيه کې د خپل ولس د عمر اوسط له ۴۰ لوړ لوستی و.

خو دا غلطه ده، يوه لويه تېروتنه ده، لاړ شئ د قبرونو لوحې وګورئ.!!

هلته د هيڅ شهيد عمر له ۳۰ لوړ نه دی. هلته ليکل شوي: شهيد ... چې د ۱۸ کلنۍ په عمر په يوه چاودنه کې ووژل شو.

شهيد ... چې د ۱۲ کلنۍ په عمر په هوايي بريد کې ووژل شو.

او شهيد فلانی چې په.......

د نفوسو د منځني عمر احصايه غلطه ده، دلته څوک له ۳۰ کلنۍ پورته نه ځي.

۱۳۸۹، د زمري۱۲مه/ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټپي نجلۍ

کابل ښار کې د هډوکو یو ډاکټر ته له ناروغ سره تللې وم. ډاکټر پروفیسر دی او له ډېرو لرو ځایونو ورته خلک راځي.

د دهلېز په منځ کې اوږدو څوکیو باندې خلک کتار ناست وو. زه هم له خپل ناروغ سره پر همدغه څوکۍ ناست او نوبت ته منتظر وم.

یو ناڅاپه زګیروي شول او بیا د دهلېز پرده پورته شوه.

یوه نجلۍ له دربېوو ځوانانو او یوې مېرمنې سره را ننوتله. مېرمنې او ځوانانو نجلۍ له اوږو نیولې وه او هغې چې پر مخ یې سورپوړنی را خور کړی و، په ډېر زور ګام پورته کاوه.

نجلۍ دیواله ته مخ واړو او کېږه کېناسته. هغه، د پکتیا له یوې کلیوالې سیمې نه راوړل شوې وه. له درده تاوه راتاوه کېده، خو حتی خپل غږ وچتول ورته هم شرم ښکارېده، چوپه خوله ناسته وه.

شیبه وروسته یې د اکسرې څانګې ته د ننه کړه او بیا یې عکس ډاکټر ته وروړ.

ډاکټر، عکس د ګروپ رڼا ته مخامخ کړ او بیا یې قلم پر یوه تور ځای کېښود:

دغه ده مر مۍ. هډوکی بچ دی، مداخله په کې نه ده په کار، خپله به را ووځي. عملیات خطرناک دی که معمولي سهوه هم وشي نو د فلج کېدو خطره یې شته.

ژبې له ډاکټره راووتل او بیا د ټپي ترڅنګ یې د ډاکټر خبرې تکرار کړې. نجلۍ د درد زغم له لاسه ورکړی و .

نا قراره وه. هغې چې کله د فلج کېدو خبره واورېده نوره هم ورخطا شوه، کلیوال چاپریال ور یاد شو، هلته خو هسې هم نجونې یو غم ګڼل کېږي او بیا چې معیوبه شي نو بیا خو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شايد هغه خپلې راتلونکې ته زوربېده، شايد دې وړې مرمۍ يې له سترګو تول راتلونکي خوبونه الوځولي وو.

نجلۍ، غوښتل ځان تلقين کړي، نېغه به کېناسته، خو تلقين حقيقت له منځه نه شو وړلی، درد به پرې زور شو او بېرته به په ملا کږه شوه.

خپل ناروغ رانه هېر شو، څو ځلې مې زړه راغونډ کړ، غوښتل مې د ټپي په اړه وپوښتم خو کلماتو ياري نه کوله، زړه به مې ډک شو او د خبرو وس به مې بايلود.

يو ځل بيا مې پوښتنې ته ځان جوړ کړ، خو خبره مې خوله کې وچه شوه او ځان سره مې ويل: پوښتنې ته څه اړتيا ده؟ خو يا به له تروريزم سره د مقابلې او يا به د اشغالګرو پروړاندې د جهاد مرمۍ وي.

يو اځې دا خو نه ده، هر ورځ په لسګونو ځوانان د همدې دواړو مرميو په تس کې وژل کېږي او يا لکه دغه نجلۍ د مرګ او ژوند په پوله پاتې عمر تېروي.

د ليندۍ لومړۍ ۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور نصېحت

په ماشومتوب کې د غولکې (لېندۍ) ډېر شوقي وم. که څومره به مشرانو منع کولم نه کېده، يوه ورځ مې مور راته ويل: ګوره ! مرغۍ وېشتلو نه خو لاس نه اخلې، اخر دومره خو ومنه چې که چېره مرغۍ له واړه بچي سره ناسته وه نه به يې ولې، ځکه واړه بچي خو هسې هم د خوراک نه وي، کېدای شي هغه ولګېږي او دا ډېر ظلم دی.

د خدای بښلې مور نصېحت راته تېره پنجشنبه هغه مهال را ياد شو، چې د کونړ له مرکز اسعد اباد نه د جلال اباد پر لور روان وو. دلته د سړک په غاړه د سالارو باغ دی او بيا ورته د نږدې غره پر سر د بهرنيانو پوسته ده.

د غره ډډه تل له ماشومانو ډکه وي، دغه بېوزلي ماشومان تړوله ورځ خاشاکو پسې کړوپه ملا ډېره، په ډېره ګرځي.

زموږ د سورلۍ موټر لا د سالارو بڼ ته رسېدلی نه و چې، مخامخ غر خړو ګردونو کې پټ شو او بيا ډېرې لکه زموږ ماشومان له وېرې سړک خواته په رامنډو شوې.

په سترګو مې لاسونه کېښودل، ماويل اوس به ډېرو سره کجاوې په شا ماشومان هم سړک ته را ورغږي، خو د خدای ج رحم و، مازيګر قضا وو او ماشومان کورونو ته تللي وو.

راکټونو پوستې نه لاندې د غره ډډو کې خولې خښې کړې وې او لوګي پورته کېدل.

د سړک په غاړه خلکو ورکتلې هم نه، يوه ويل: وروره ! هره ورځ همدا حال وي، د غره ډډې سورۍ- سورۍ شوې.

ما ويل: کاشکې ! د راکټ ويشتونکيو ميندې هم خپلو اولادونو ته نصېحت وکړي، چې د ښکار په وخت کې دې په تنکيو ماشومانو خيال ساتي، هځې نه ووژل شي، د دوی وژل خو هم لوی ظلم دی.

۱۳۹۰، د وری۱۰مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاتله!

د اختر په لومړۍ ورځ، زړه نازړه د يوه ملګري کور ته لاړم، هسې مې زړه تنګ و.

بيرون کټونو کې کېناستو او د لمر تودو او پستو وړانګو مو پرهډونو لوريينه کوله.

چې ځنګه مې د چايوو پياله پورته کړه، يو موټر را تاو شو او بيا د يوه کور مخ ته -چې زما د ملګري کور سره ديوال شريک و- ورتاوشو.

ملګري مې سر وخوځو او بيايې ورو وويل: بيا به محشر جوړ شي .

له موټره څو مېرمنې ورخطا – ورخطا ښکته شوې او چې ځنګه له کور بنو ميرمنو سره غاړه په غاړه شوې چيغو ځمکه ښورروله .

چا ، ويل: زما ځوانيمرګه وروره ! چا ، ويل: زما نا مراده خوربيه، چا ، ويل زما ګرانه ماما او چا ....

ملګري مې ويل: ډېر بې بدو ځوان و ، د واده يې لا مياشت پوره نه وه، څو ورځې وړاندې يې ورته سورى – سورى، جسد راوړ.

چيغو هماغه شان د کلا ديوالونه خوځول. پياله مې پر مېز کېښوده.

ما ويل ، قاتله !

ستا ټوپک څومره ظالم و ، چې په يوه ګولۍ يې په لسګونو زړونه سوري کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۵، کابل

د کوچني اختر لومړی ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قتل پښېمانه یم

هغه ورځ مې د ډېرو ښکلو مرغانو ژوند اخیستی و ، په یوه لاس کې مې د هغوی جسدونه له پښو نیولي وو او په بل لاس کې مې بادي ټوپک و.

د مرغانو له پرې کړو غاړو نه ځاځکي ـ ځاځکي وینه څڅېده او یوه نرۍ لیکه یې راپسې جوړه کړې وه.

مرغۍ به د ونې په شنه ځانګه ناسته وه، خوږې نغمې به یې غږولې او یا به یې د خپلو بچیانو لپاره دانو ټولولو پسې پټیو کې ټوپونه وهل.

خو زما زړه دومره ډبرین و ، چې د هغوی ښایسته ځوانۍ او د ګېډې مجبوریت ته مې نه کتل، د بادي شپیلۍ به مې ور مخامخ کړه او د ماشې په کشولو به ښکلې غږ ټپ شو او ښکلې مرغۍ به شا په تخته واوښته.

نور کورته راستنېدم، هوا توده وه، د ویالې په غاړه – غاړه، شنو وښو کې رارawانوم. یو ناځاپه ودرېدم:

هلته د ویالې په ډنډ اوبو کې یو ښکلی مرغه ناست و ، کله به یې مښوکه اوبو کې ښکته کړه، کله به یې ځای په ځای ټوپونه وهل او کله به یې وزرونه رپول.

ورنږدې شوم، د پښو غږ یې واورېد ، سر یې راپورته کړ، خو هماغه شان یې غاړه له مینې کږه وږه کوله او وزرونه یې رپول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغه، پوهېده چې زه له غوښو جوړ انسان یم او دغه مخلوق له مینې او عاطفې سره ټینګ پیوند لري نو ځکه ډاډه و.

ما د ټوپک شپیلۍ ور برابره کړه، خو هغه بیا هم باور نه کاوه چې، دغه شان مخلوق دې دومره ظالم وي، بیا یې سر اوبو کې ښکته کړ خو چې کله یې راپورته کړ نو زما خواته یې د خپلو همنوعو پرې کړې غاړې ولیدلې، ور خطا شو، خو هیڅ یې نشو کولی.

ځان یې الوت ته جوړ کړ، خو لا پورته شوی نه و، چې ساچمه یې پر سینه ونښته او بېرته په شا ولوېد، شاوخوا اوبه یې سرې شوې، ورټوپ مې کړ، ما یې په مرۍ چاقو کشوه او هغه دواړه سترګې، داسې زما په سترګو ښخې کړې وې تا به وې، ترحم او زړه سوی په کې لټوي.

خو چې وه یې نه موند، نا هیلی شو او بیا یې ورو-ورو سترګې پټې کړې.

له هغه وخته شاخوا ۱۲ کاله تېر شوي، خو اوس هم راته د هغه مرغه مینه، ناز او خپل ظلم را یادېږي او کله –کله راته ځان قاتل ښکاره شي، له ځانه مې نفرت وشي، ډېر پښېمانه شم خو هغه راته نه جبرانېدونکې ګناه ښکاري.

چې اوس هم کله، د شپې هماغه حالت را یاد شي، خوب را نه وتښتي او تر سبا نارامه یم.

کله خو یو دم کښېنم، سترګې ومښم، ځان رانه هېر شي په نورو فکرونو سر شم ، له ځانه وپوښتم:

د انساني قاتلانو به څه حال وي ؟

هغوی چې په ښایسته ځوانیو خاورې اړوي، هغوی چې د مور ایکي یو زوی وژني، هغوی چې تنکي ماشومان د پلار له خوږ نعمته بې برخې کوي او هغوی چې ...

دوی هم له غوښو جوړ انسانان دي، دوی به د خپل مقتول وروستۍ سلګۍ څومره پرېشانه کوي؟ څومره به نارامه وي او ... ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیا وایم: که قاتلان انساني احساسات لري نو ولې پښېمانه کېږي نه؟ او که پښېمانه کېږي نو ولې د قتلونو لړۍ روانه ده ؟ او ولې ... ؟

اوس په دې فکر کې یم چې، خدایه ! د دغه شان کسانو په کالبوت کې زړونه دي او که ... ؟؟؟

کابل

۱۳۸۸، د مرغومي ۳مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستي خبري

د لنبو او لوګيو له منځه د زګېروييو او چيغو غږونه پورته کېدل. له موټره ليکه – ليکه، وينې راوتلې .

له شاوخوا کورونو، د موټر په لوري خلکو منډې وهلې او هرچا په چيغو – چيغو د خپلو خپلوانو لټه کوله
.

ځانمرګي له ځان سره ډېر کسان نور هم په حقه روژه کې وچې شونډې جنت ته لېږلي وو.

د مړو او زخميانو په راوېستلو مو پيل وکړ، يوځوان د موټر په دهلېز کې پروت و، سور پوښي ياسين شريف يې پاڼې - پاڼې، ځنګ ته غورځېدلی و .

د موبايل د زنګ ورو-ورو غږ اورېدل کېده، زلمي مو په اړخ واړو، د موبايل غږ غلی شو .

جيب ته مې لاس ورښکته کړ، موبايل او کې (OK) شوی و، غوږ ته مې نږدې کړ :

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه !

چېره یې، ولې ځواب نه راکوې؟ په مورړ خو دې قیامت تېر کړ .

زویه ! د ناوې دې زړه چوي، د ا ، بل ورور مرګ دې ډېره وېرولې، هه ! خپله ورسره وغږېږه.

اواز بدل شو ، ورو یې وویل :

چې غږ ز شي، زړه مې سست شي، فکر کوم بیا کونډه شوم. خدای ته وګوره، ژر کورته راشه ...

هغه هماغه شان ساه نیولې لګیا وه، سترګې مې په ځوان نښتې وې، د هغه له زړه وینې روانې وې، شونډې یې نیمه پرانیستې وې، شاید وروستۍ خبره یې هم نیمایي پاتې شوې وه، خو سترګې یې د چا د وروستي ځل لېدو په هیله خلاصې وې.

خدای خبر ؟ ناوې به نورې څه خبرې کړې وي، خو زما لاس سست شوی و او موبایل رانه د زلمي پر سینه لویدلی و.

۱۳۸۵، د تلې لسم سهار ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختر کالي

څو ځلې د خیاطۍ مخې ته تاو راتاو شو ، خو چې کله به یې دروازې ته نږدې شو ټکنی به شو او بېرته به راوګرځېد.

دا ځل بیا دوکان ته ورغی، ښي پښه یې د ننه کړه، بېرته شاته ګرځېده چې خیاط له لاسه ونیو.

له سترګو یې دانه – دانه اوښکې روانې وې، خیاط کله د ده سترګو ته کتلې او کله یې لاس ته چې اوار لړزېده.

له جیبه یې کوچنۍ کارت راوه ویست، پر مېز یې کېښود .

خیاط ، وویل: وروره ! خپه نه شې، تر ماښامه یې ګنډم .

ده چیغه کړه : نه ، په نوم یې خط کش کړه، هغه له اختره مخکې کالي واغوستل، هغه یې پرون سورې – سورې کور ته راوړ، هغه نور کالیو ته اړتیا نه لري ، هغه ... نوره خبره یې نیمايي پرېښوده او په منډه له دوکانه ووت .

کابل، ۱۳۸۲ د لیندۍ ۲۵ مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يواځې

چې څنګه مو د سورلۍ موټر له سرخکانو را تېر شو ، نو يو ټاير يې پنچر شو ، زه له دوه نورو کسانو سره په دوهم سيټ کې ناست وم.

درې واړه ښکته شوو ، موټروان ټاير بدلوه، چې څلور خړ رنګه موټرونه چې پر سريې ماشينداري نصب وې، بل څراغونه را ورسېدل .

د هرې ماشيندارې ترشا يو ـ يو سورمخی ولاړ و او د اسې يې لاسونه خوځول تا به وې دوی د ځمکې پرمخ بل څوک نه غواړي.

موږ سره ناست، يو مساپر د يادو شويو موټرو په ليدو خپل هواس بايلود ، ساه يې ژر ـ ژر ويستله او بيا د موټر شاته، ترهغه پټ ناست و ترڅو د بهرنيانو موټر ښه پناه شوي نه وو.

پوځي موټرو پسې د سورليو د موټرو لوی کاروان جوړ شوو ، خو هېڅا کې له هغوی څخه د مخکې کېدو جرئت نه و او هغوی هم په خپله زړه داسې روان وو ، لکه دلته چې په ميله راغلي وي.

ماهيپر ته نږدې د زرداد پخواني مرکز څنګ ته زموږ موټر پوځي موټرو ته نږدې شو ، ماسره پرڅوکۍ ناست سړی يو دم نيغ شو ، په موټروان يې غږ کړ: مه ځه.. بريک ونيسه ، هله!

ناست کسان دده ورخطايي هک پک کړل، ټولو ورکتلې، د هغه د مخ پوټکی تور شو ، ستونی يې وچ شو او خوله يې وازه پاتې شوه.

ترې ومو پوښتل ، اخر ولې ؟دومره وېره ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته لکه چې څه ورياد شوي وي، سر يې اخوا دېخوا په حرکت راغی او ټول خوځېده.

يو دم يې چيغه کړه: همدغو زه يواځې کړم، زما په .... غږ يې ټپ شو، بيا يې سر پورته کړ:

ورونو ! تاسو ته به ډېر ډارن ښکاره شوی يم، خو تاسو خبر نه يئ، زما وېره زما په اختيار کې نه ده.

هغه خبره پسې وغځوله:

دوه کاله وړاندې له خپلو دوه زامنو سره له تورخمه راروان وم، په لاره کې په همدغه شان موټرو کې ناستو کسانو باندې چاودنه وشوه او دوی د ټوپک خولې موږ ته را سيخې کړې.

په شاوخوا ولاړو موټرو کې ناست کسان يې په وينو ولړل، زموږ موټر ته هم مرمۍ را ننوتې، چيغې شوې، د موټر په دهلېز کې وينې روانې شوې يو له بله خبر نه وو.

چې څنګه مې پام شو دواړو زامنو مې سرونه ځوړند نيولي وو، د موټرپه دهلېز کې د دوی د بدن وينې هم روانې وې، ډېرې نارې مې پرې وکړې خو هغوی سرونه پورته نه کړل.

دې کاپرو په دې بوډاتوب کې يواځې کړم، زه اوس هيڅ نښه نه لرم.

استازه!

دوی ته مه نږدې کېږه ! دوی مو نښه ورکه وي، دوی....

د کب ۱۳، ۱۳۸۲کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

يه بچه کس کا هيں؟

هغه مهال د ښوونځي زده کونکی وم. هريپور کمپ کې اوسېدو ، هيڅ تفريحي ځای مو نه درلود .

په انګړ کې مو يوه د ارهنډې ونه ولاړه وه چې، بوی يې په اوړي کې سر په درداوه، خو هغې ډېرې اوبه نه غوښتې، نو ځکه مو پرې ايښې وه او يواځې شين والي ته يې خوشحاله وو .

شايد همدا لامل به و چې، د مکتب درې مياشتنۍ رخصتۍ مې په کور کې؛ هغه هم تړوله ورځ په ختېينه کوټه کې تېرولې او دې کار په راډيو اورېدو روږدی کړی وم.

دا نن چې د حمزه بابا ، خاطر افريدي، اعظم اعظم، حنيف او ... کوم بيتونه په حافظه کې لرم، د هماغې دورې پيداوار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښور راډيو ماسپښين د فرمايشي سندرو يو پرګروام خپراوه چې، سندرغاړو به ډېرى، د پورته ذکر شويو شاعرانوغزلونه ويل.

پېښور راډيو يو بل پروګرام - نه پوهېږم چې له فرمايشي سندرو وړاندې و که وروسته- ؟ هم خپراوه. دا پروګرام له کراچۍ ريلې کېده، په اردو و او نوم يې و (يه بچه کس کا هی؟) (دا ماشوم د چا دی ؟)

په اردو سم نه پوهېدم، خو پروګرام ډېر خوند راکاوه، دې پروګرام ته به يو ماشوم را بلل شوی و. هغه به داسې ماشوم و، چې له خپلې کورنۍ به ورک شوی و.

کوربه، به له هغه پوښتنې کولې. ورته ويل به يې: د چا زوی يې؟ کور مو چېرې دی؟ څنګه ورک شوې او ...؟؟؟؟؟

ماشوم به په وړه ژبه ځوابونه ورکول، چې کله به يې ستونی هم ډک شو.

ماشوم ته به ډېر خپه شوم، خو بېرته به مې زړه په دې خوشحالوه چې ځه، له همدې لارې خپلې کورنۍ سره بيا يوځای کېږي او ښوک به يې پوښتنې ته راشي.

پوهېږئ، دا پروګرام څنګه له ۲۵ کالو وروسته بيا راياد شو؟

دوه ورځې وړاندې په ټونس موټر کې له ميرويس ميدانه (کوټه سنګي) کورته راتلم، په شاته څوکۍ کې ناست کسان خپلو کې غږېدل. په دوی کې يو تن تازه د ميدان وردګو له چک ولسوالۍ څخه راغلی و. نورو ته يې د خپلې سېمې کيسه کوله.

دی، د چک ولسوالۍ له سيبک (چې په عامه محاوره کې يې سيوکه بولي) راغلی و. ويل يې :

په خدای چې اوس يې په ياد کړم، په بدن مې يخه خوله راشي، د سړکه په غاړه يې غورځولی و .

ځوان و، لاسونه يې زولانه وو، شا په تخته پروت و، لکه چې په سينه يې ويشتلی و، سينه يې تکه سره وه.

تاسې خو هغه ځای ليدلی کنه؟ له کلي ايله ۵۰۰ متره لرې دی، خلک په دې سړک ځي او راځي خو دې ځوان ته څوک د نږدې ورتلو جرئت نه کوي، دوه ورځې خو ماوليده چې هماغه شان پروت و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بل غږ کړ، دا ډېر خونکاره ځای دی، هېر مو شول يو کال وړاندې همدلته د خواجه عمري چينې ته نږدې يو ځوان ثو ورځې د ولې(يو ډول ونه) په يوه خاښ کې ځوړند و؟

دوی همدا سې مثالونه ورکول، خو زما فکر بله خوا تللی و او بې اختياره مې همدا جمله په خوله وه: (يه بچه کس کا هی؟)

۱۳۸۹د غبرګولي ۸مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومان

زه یوه دوه نیم کلنه لور او یو څلور کلن زوی لرم. دواړه راته ډېر ګران دي او هغوی ته هم همدومره ګران یم.

کله چې د کور په دروازه ننوځم-هغوی لکه راتګ چې مې لاره څاري- په منډه شي او مخې ته مې راشي.

د هغوی راتګ رانه د دفتر ټوله ستړیا لرې کړي او په لیدلو یې نوې ساه واخلم.

داځل چې څنګه کورته ننوتم، هغوی په هماغه شوق را منډه کړه، دواړه مې غېږ کې واخیستل او ښکل مې کړل.

د کوټې خواته روان وم ، یو ناڅاپه ورېږدېدم، لاسونه مې سست شول، دفعتاً راته یو حالت په یاد شو:

مورېنه وړاندې ځمکه ونښورېده، لوګي پورته شول او د نږدې کورونو ښیښې په شرنګا شوې.

ور ورسېدو ، سره لنبه تاوېدله او شاوخوا نیمګړي جسدونه ښورېدل، وینې ځمکه خټه کړې وه او ګامونه یې ښویول.

غوښې مو ټولولې چې، شاته مې د زګېروي غږ شو، مخ مې واړو : د هغه له سینې وینه را خوټېدله او هر اندام یې جلا- جلا ښوځېده، شیبه وروسته یې په برګه ږیره له خولې وینه راغله او سترګې یې ودرېدې، خو زړه یې هماغه شان ټپونه وهل.

ټکسي ته مو پورته کړ، لا روغتون ته په لاره وو، چې ورپېده او سترګې یې پټې کړې، موټر مو بېرته راوګرځو، خو حیران وو کوم خواته یې بوځو ؟؟
د جیب شیان مې ورته راوېستل ، د تذکرې په پوښ یې د ټېلېفون یوه شماره لیکل شوې وه، زنګ مو ورته وواهه

وروره ته (.....) پېژنې ! ؟

-هو ، خیر خو به وي؟ هغه همدا اوس کار ته وتلی دی، مازیګر مهال به راشي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور ننبه مو ترې واخيسته او موټر مو ورتاو کړ. د انګړ ور مو ور وټکاوه، شيبه پس دوه ماشومان در وازې ته راغلل .

يوه په وړه ژبه وويل: پلار مې کار ته تللی، ماته بوټان راوړي.

ما موټروان ته مخ واړو ، خو هغه سره هم ځوا ب نه و يوا ځې اوښکې يې سترګو کې تاوې راتاوې شوې.

چاره نه وه، په وينو ککړ جسد مو ورښکته کړ، ماشومان غلي ودرېدل، يو ناڅاپه يې رامنډه کړه ترڅو مورډ تينګول د پلار پر سينه يې منګولې ښخې کړې او...

ددې حالت په يادېدو مې له لاسونو دمه لاړه، خپل ماشومان مې له غېږې ولوېدل، ځای په ځای کېناستم او ټول کور والا رانه راتاوو ، شول .

۱۳۸۵، کابل چهار آسياب

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ورېځې وېره

د کابل ښار په عيد ګاه جومات کې په سلګونو کسان د خدای ج حضور ته ليکه ودرېدل ، په ملا مات شول ، ټنډې يې په ځمکه ولګولې او بيا يې په عاجزی له لوی څښتن ج څخه، د باران غوښتنه وکړه.

لږ وروسته په اسمان کې ورېځې پيدا شوې، خلک خوشحاله شول، خپله دعا ورته قبوله ښکاره شوه.

خو د ورېځو په ليدو يو نا څاپه زما په بدن د وېرې يوه لړزه راغله، ستونی مې وچ شو ، پښې مې سستې شوې او اسمان ته مې له ډاره نه شو کتلی.

ذهن مې څو زره کاله وړاندې لاړ ، د عاديانو هغه حالت را په ياد شو ، چې د ورېځې په ليدلو خوشحاله وو او ويل:((هذا عارض ممطرنا ... الايه))

خو هغه د رحمت ورېځ نه وه، د خپلو بدو او ناروا اعمالو سيوری يې و ، چې پر سر يې ودرېد او د خدای (ج) له حکم سره سم ترې د اوبو پرځای ډبرې وورېدې.

د زړه له سترګو مې په خپل هېوادکې د خدای (ج) د خلقت پر شهکار (انسان) روان ظلمونه، يو- يو تېرېده.

هلته به له يوه انسانه سر پرې شو ، په بل به سرې ګولۍ ونښتې، بمونو به ماشومان په لنبو کې پورته کړل، بل به د يوه وحشي انسان د جنسي هوسونو قرباني شو او....

کله مې د زړه له سترګو دغه حالتونه د سرفلمي په څېر تېرېدل او کله مې د سر په سترګو په اسمان کې غوټه ورېځې ته کتلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله شپه له همدې وېرونکي حالت سره مخ وم، هره شېبه مې د کاڼو د ورېدو په ويره کې تېرېده او تر هغې په وېره کې وم ترڅو چې مې د نږدې جومات له منبره د سهار ملکوتي اذان واورېد.

۱۳۸۷، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعظ

په هدیره کې له یوه تازه قبره خلک راتول وو ، په منځ کې یو تن چې سپینه لونګۍ یې پرسر او له مخه یې ګڼه ږیره راتاوه وه ولاړ و ، د لاسونو په خوځولو یې خبرې کولې.

هغه وویل :

ټول افغانستان له کفارو ډک دی.فحاشي ده ، عیاشي ده ، خلک ورځ په ورځ عیسویان کېږي. ای خلکو ! خدای ته به څه ځواب ورکړئ ؟؟

هغه په پوره جذبه د جهاد د فرضیت احکام یو په بل پسې بیان کړل او بیا یې قبر ته لاس ونیو:

د همدغو شهیدانو برکت دی چې، پر موږ له اسمانه کاڼي نه اورېږي او که دغه شان مجاهدین نه وي نو .....؟

ای بې همته ولسه ! په خپلو زامنو د امریکایانو خدمت مه کوئ ! جهاد ته یې را ولېږئ !

جهاد یوازې په طالبانو فرض نه دی، ټول مسلمانان باید دا فریضه ادا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا ورځ تېره شوې نه وه، چې په يو بل کلي کې د جنازې اعلان وشو، جنازه تېره شوې وه، د هديرې په لور مې منډې کړې دا کلی مونږ نه لرې و، ترڅو رسېدو مړی ښخ و او ملا صاحب د قبر په سر وروستۍ خبرې کولې.

ملا صاحب وويل:

دا کوم شريعت اجازه ورکړې چې، پرته له محکمې دې څوک ووژل شي؟ کوم دين سر غوڅولو ته جواز ورکوي ؟؟

قران څه وايي ؟ خدای ج خو ناحقه قتل حرام کړی دی.

حاضرينو !

طالبان ديني علماء وژني، انجينران، ډاکټران، عام خلک وژني، مونږ اسلامي جمهوريت لرو، اساسي قانون لرو. د دې اسلامي نظام پرورانديې دربېدل بغاوت دی، د باغيانو مرګ روا دی.

هغه، د وژل شوي سرتېري قبر ته لاس ونيو: له اسلامي جمهوريت او خلکو څخه دفاع يواځې د ملي اردو دنده ،نه ده. زمونږ د ټولو وجيبه ده .

زما څنګ ته ناست سپين ږيری، چې په ا ،بله جنازه کې هم راسره و، مخ را واړو :

ځوانه !

مونږ خو نه پوهېږو، څه چې ديني عالمان وايي په هماغه عقيده لرو، ته راته ووايه ! د چا ومنو ؟؟

بوډا ټول لړزې واخيست، په سپينه ږيره يې رنې اوښکې راغلې، پر اوږه يې راته لاس کېښود:

تاته وايم و ځوانه!

زمونږ بچي خو دواړه خوا وژل کېږي، کوم په حقه دي کوم ناحقه دي ؟ولې ديني عالمان يوه خبره نه کوي؟؟

ما سر پر زنګنو ايښی و، هغه هماغه شان لګيا و. يو وخت مې سر پورته کړ، چو په چوپتيا وه، خلک ټول تللي وو، سپين ږيري قبر ته ډډه وهلې وه او په قبرونو جنډې رپېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۲، کابل

د خپلواکۍ جشن

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم څه تاثیر به وي؟ خو چې کله مې د چا خبره په ځواني پل ایښی، نو شوقونو رانه کډه کړې ده .

له یوې اونۍ مې ملګري راپسې وو او ټینګار یې کاوه چې باید کابل ته ورسره لاړ شم ، خو مانه منله .

د اسد میاشت په اخر وه، ګرمي خوله ښخه کړې وه، مازیګر چې کورنه بیرون راووتم، درې ملګري مې د کور څنګ ته ولاړ وو.

یوه غږ کړ: پلمه، ملمه نه منم ، خامخا به راسره ځې.

یوه بل وویل: وروره ! سبا د اسد ۲۸ مه ده، د ازادۍ ورځ ده، دې جشن ته به خامخا ځوو.

ما تر څو (نه) ته خوله جوړوله، بل ملګري مې غږ کړ: د ازادۍ جشن دی، اخر ته د وطن له ازادۍ سره هم مینه نه لرې ؟

نا چاره وم، سبا ټول د موټرو اډې ته راټول شوو ، چې کله مو د سورلۍ موټر له سرخکانو تېر شو ، درې څلور زېړ رنګه موټر چې، درنې وسلې یې پر سر نصب وې او د هرې وسلې تر شا یو تورو چشمو والا کل سری ولاړ وو ، په مزه –مزه روان وو.

چې کله به زموږ موټر څو متره ور نږدې شو ، لا س به یې وخوځاو او بیا به یې د وسلې شپیلۍ تاوه راتاوه کړه.

بېرته به شا ته شوو ، دوی په خپل زړه روان وو ، کله به لاره کې ودرېدل، دوربینونو کې به یې د غرونو ډډې وکتلې او کله به بېرته موټرو ته وختل.

زموږ شاته په سلګونو موټر نور هم وو ، خو هیچا کې د مخکې ورتګ جرئت نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازيګر قضا پر ماهيپر ور پورته شوو او کله چې غازي لوبغالي ته رسېدو ، نو خلک خواره شوي وو او د خپلواکۍ جشن يې لمانځلی و .

د ۱۳۸۲ لمريز کال د زمری ۲۷ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور

د دهن باغ څلور لاري کې داسې خلک را ټول وو، تا به ويل د کوم هنر مند د فن ننداره کوي. خو ټولو سترګې پورته نيولې وې، دچوک شاو خوا کومک داره جګې ډاټسنې ولاړې وې او تو ر پاچ لنګوټې پر سر خلک، کلاشينکوف په لاس ګرځېدل را ګرځېدل.

د څلور لاري د ننه دوه ځوانان د دار په پړو کې ځوړند وو او خپل بې حرکته سرونه يې پر اوږو ايښي وو. بې ساه بدنونو به کله ليدونکيو ته مخه او کله شا اړوله.

خلکو ورو-ورو ځاى خوشې کاوو ا وګڼه ګوڼه کمېدله. د ما زيګر لمر هم له غمه ژېړ اوښتى و او له وېرې د غره شاته پټېده.

خو يوه چادري کړې ښځه هماغه شان په خپل ځاى ولاړه وه او دواړه سترګې يې په بې ساه کا لبوتونو نښلولې وې. سپين ږيري هغه کورته د تلو په نيت کشوله خو هغې د ژړا له بدرګې سره همدا ويل: زه مې ځوى دې سرې شپې ته يوازې نه شم پرېښودى.

۱۳۸۳- غبرګولى ۱۳، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهرنيو ځواکونو د راتګ،يوه شپه

د ۱۳۸۰ لمريز کال د ژمي سوړ موسم و، امريکايي جنګي الوتکې په کا بل کې د افغانانو د خلاصون له پاره د اسې ترو ريستانو پسې ګرځېدې، تا به وې د فلسطين ببوسه خلک يې د اسرا يلو له بې رحمانه ير غلونو خلاص کړي او اوس د دوی نوبت دی.

موږ د درېيم مکروريان د ۲۳ بلاک په دويم پوړ کې او سېدوو. د بمونو لړزونکيو غږونو رانه خوب تښتولی و، ټوله شپه مو په غمونو تېروله.

موږ سره په خونه کې يو عصبي ناروغ و. د هر بم له غږ سره يې چيغو نږدې ګاونډيان خبرول.

د شپې ۱۲ بجې شوې، ايله مو سترګې پټې شوې وې چې، بيا د الوتکې غږ شو او بيا شيبه وروسته يو زورور غږ بلاک ونښوراوه، له دې سره سم د نا روغې له خولې وېرونکې چيغه ووته، ټول بدن يې په رپېدو شو، وروسته يې سترګې ودرېدې، بې هوښه شوه او بيا ان تر سهاره ورته ټول حيران ا وپريشان نا ست وو.

۱۳۸۳ –وږی ۲۲

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجيبه مخلوق

د شهزاده سراى مخ ته يو ماشوم چې د جنګ سوغات (ماين) ترې پښې اخيستي، په سينه پروت دى.

که څه هم د کابل ښار په دغه سراى کې په ميليونونو ډالر او نور اسعار لاس په لاس کېږي، خو د ماشوم په مخ کې په زړه غوړېدلې ټوټه يواځې يو څو افغانۍ پرتې دي .

ماشوم له سراى نه هر راوتونکي سړي ته چې بنډلونه يې په لاسونو کې دي ګوري، خو ده ته د چا پام نشته.

د ماشوم عمر روژې ته جوړ نه دى، خو دومره وړې ښکاري لکه ټول عمر چې روژه وي .

لغړ ماشوم د هغو کسانو ننداره هم کوي چې، د اختر لپاره يې خپلو بچيانو ته ښکلي او ښايسته رختونه اخيستي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرمه په تېرېدو ده، خو دماشوم مخ ته يواځې نيمه سره ډوډۍ چې کوم سخي (!) به پرې لورولې وي ، پرته ده.

هغه فکر وړی دی او همدې فکر کې د جومات د ملا امام دعا ته غوږ دی.

اما م صاحب ، په دعا کې وايي: خدايه ! ته عادل پاچا يې زموږ په حال ورحمېږه.

په دې خبره ماشوم موسکی شو او شونډې يې وخوځېدې.

شايد د هغه له خولې راوتلي وي چې، عجيبه مخلوق دی؟ له خدايه عدالت غواړي خو خپله يې ورته شا کړې ده.

د ۱۳۸۲ لمريز کال د چنګاښ ۲۷ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاوان

د هاوان تورې شپیلۍ اسمان ته خوله وازه نیولې وه، دوه کسان ورته ولاړ وو.

یوه، پره داره ګولۍ ور خطا کړه او بیا دواړو ترې شاته منډې کړې او په غوږونو کې یې ټینګې ګوتې کېښودې.

ماویل : خدایه ! ستاهم عجیبه مخلوق دی، خپله یې غږ اورېدو ته نه دي تیار؛ خو د بل چا پرې کور ورانوي.

۱۳۸۲لمریز کال ،د لړم۱۲ - مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لقمان رنځور شو

چې څنګه موټر ته پورته شوم، په وروستۍ څوکۍ کې مې په یوه ماشوم نظر پرېوت. لکه چا چې یې له مخه رنګونه زبېښلي وي، سپېره و.

لکه پولیس؛ هره یوه ته به یې، جلا- جلا وکتل او بیا به یې تکیه وکړه او سترګې به یې په چت ونښلولې.

د ماشوم خوا ته د هغه پلار هم ناست و، هغه غوښن او پرېړ سړی و، خو زنګانه نه لاندې یې پلاستیکي پښې وې.

زه له خپل زوی (احمد رشاد) سره له جلال اباده، د لغمان په لور روان وم. د الفت صاحب مزار ته مې لاسونه پورته کړل او چې څنګه مې شا ته وکتلې نو بیا مې پر هغه ماشوم پام شو.

د لاسونو ګوتې به یې یو بل کې ورکړې، دواړه لاسونه به یې پورته کړل، سپېرې او وچې متې به یې ښکاره شوې. له څوکۍ به معمولي پورته شو، بېرته به کېناست.

پلار یې په څوکۍ کې له ناستو کسانو سره مجلس شروع کړ، خبرې د همدې ماشوم په اړه وې.

زړه مې صبر نشو، یو کس سره مې خپل ځای بدل کړ او وروستي سیټ ته واوښتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار يې فضل الرحيم نومېده، د لغمان داليشنګ ولسوالۍ اوسېدونکی و او همدلته د عبدالله ابن مسعود په ښوونځي کې ښوونکی و.

هغه ويل چې، ۱۳۷۱ کال کې په ماين الوتی او دواړه پښې يې پرې شوي دي.

د ماشوم په لاس کې د درملو کڅوړه وه ، پلار يې ويل: د اعصابو ډاکټر ته مې راوستی و.

دولس کلن لقمان يو ناڅاپه د دوا کڅوړه وغورځوله او بيا يې وه ويل: زه دوا نه خورم، ما هم الوځوي.

فضل الرحيم خپل زوی په غېږ کې ونيو او بيا چې ويده شو ، نو کيسه يې پيل کړه:

لقمان، د خپل ورور له لاسه دې حال ته رسېدلی.

حيران شوم، په زړه کې مې له داسې ورور سره نفرت پيدا شو او د دې تنکي ماشوم د ټولو بدبختيو سبب مې همدا وګڼه.

فضل الرحيم کيسه وغځوله:

د لقمان مشر ورور محمد انيق دوه کاله وړاندې نهم صنف کې مکتب پرېښود او ايران ته لاړ، د تېر کال په دلوه کې رد مرز شو.

د ايران د تګ نه و ۱۸ کلن و ، خو مجبوري وه.

يوه مياشت به شوې وي، نن څوم تاريخ دی؟ يوه غږ کړ ، د ثور ۱۹مه.

فضل الرحيم شيبه غلی شو او بيا يې ويل: نه ، توبه خدايه ! مياشت نه ډېر وخت کېږي. د حمل ۲۳مه وه، زوی مې له خپل استاذ (ويلډنګ کار) او درې نورو مزدورانو سره د ننګرهار لعل پورې ولسوالۍ ته روان و چې، موټر يې په ماين والوت او ټول، ټوټه-ټوټه شول.

دې کليوالو ماسره ډېره ناځواني وکړه. د محمد انيق غوښې يې راوړې، خو ماته يې ونه ښودې.

خو لقمان ځان تابوت ته ورسو ، مانه خو دا هم ښه دی. د خپل ورور اخيري ديدن خو يې وکړ.

د فضل الرحيم سترګې ډنډ شوې، سلګيو پسې واخيست او بيا کوچنی لقمان هم راويښ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لقمان په سر مې لاس تېر کړ او ورته وه مې ویل: ګرانه ! مکتب ته ځئ؟

- هو شپږم کې یم. خو اوس مې درس نه زده کېږي. نور مکتب ته نه ځم.

-نه ، ته ډېر هوښیار هلک یې چې، دا دوا وخورې جوړ تیار به شې، بیا به دې سبق هم ښه زده شي.

د شپې خوب درځي ؟

- چې ویده شم ، لالا مې وینم، یو نا څاپه ډزشي، او بیا مې لالا ټوټه- ټوټه شي، وینې یې زما په مخ هم راولوېږي.

زه چیغه کړم، مور مې هم راویښه شي او بیا تر سهاره دواړه ویښ یوو.

د لقمان بیا سترګې سرې شوې، ژر-ژر یې ساه اخیستله، د دوا کڅوړه یې پلار ته ورکړه:

دوا نه خورم، ما هم الوځوي، زه مړ کېږم. پلار یې په غېږ کې ټینګ ونیو ، ټول رپېده او د دوا کڅوړه د دوه پلاستیکي پښو په منځ کې پرته وه.

د ۱۳۹۰کال د غویي ۲۱مه ، جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

مد افغان

د شپې نږدې اته بجې وې. کابل ښار کې لا هماغه شان ګڼه ګونه وه او هر موټر له بله د مخکې کېدو کوښښ کاوه .

ما سره په موټر کې د دفتر دوه بهرنيان هم ناست وو . موټر د باغ بالا پر سړک ورو-ورو روان و .

دلته د سړک تر دواړو غاړو کورونه هم موقعيت لري .

له يو-يو موټره د هارنډونو غږونه پورته کېدل. ناست امريکايي او انګريز يو بل ته وکتل او بيا يوه وويل :

عجيبه وطن دی. عجيبه خلک دي. په دې شپه کې هارنډونه کوي، څوک به ويده وي، څوک به ناروغه وي، د هيڅا فکر ورسره نه شته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

امریکايي غږ کړ: دا خو د بشر د حقونو نقض دی، که زموږ ملک کې دا کار څوک وکړي جریمه کېږي .

انګریز وویل: دلته د بشر د حقونو په غم کې څوک نه دي، هیڅوک د بل غم نه کوي .

په همدې وخت کې راډیو د اتو بجو خبرونه پیل کړل:

تېره نیمه شپه د ناټو هوايي ځواکونو په هلمند کې یو کور بمبار کړ.

نطاق زیاته کړه: دغه کور چې د کلي په منځ کې و، ناټو پرې د ترهګرو د پټنځای شک کړی و، خو وروسته معلومه شوه چې، په وژل شویو کسانو کې میرمنې او تنکي ماشومان هم شامل دي او...

په بدن مې یوه لړزه خپره شوه، اوار رېږدم، ناست بهرنیان راباندې پوه شول.

یوه وویل :

زموږ په خبرو خپه شوې؟ بد خو مو ونه ویل؟ ټول بشر یوو باید د بشر درناوی وکړو .

ماوې: نه، رښتیا هم تاسو د بشر د حقونو مدافعان یاست !!

۱۳۸۵ د تلې اوومه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعار

شعار

له مخامخ هوټل څخه د چک چکو غږونه راتلل، پر دېوالونو او دروازه يې د مارچ د اتمې (د ښځو نړيواله ورځ) په اړه؛ بيلابيل شعارونه لګېدلي وو . پر يوه لويه شنه ټوټه په سور رنګ ليکل شوي وو:((پربږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي .))

د هوټل مخې ته يوه ميرمن په زړو جامو کې ناسته وه، هغه ډېره عمر خوړلې نه وه؛ خو لاسونه يې داسې لړزېدل، لکه څو ورځې يې چې په مړه ګېډه ډوډۍ نه وي خوړلې .

د ميرمنې سترګې د هوټل په دروازه ننبتې وې، شيبه وروسته رنګارنګ نجونې او ښځې چې غاړکۍ يې لمرته ځلېدلې را ووتلې. سوالګرې نه فقر جرئت وړی و ، هوټل ته د ننوتلو زړه يې نه درلود. خو لکه چې په ليک پوهېده. چې څنګه يې په مخامخ ځړېدلي شعار (پربږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي.) سترګې خښې کړې، پورته شوه . غوښتل يې له خپلو همنوعو څخه د يوې مړۍ وچې ډوډۍ لپاره روپۍ وغواړي .

د ننوتلو هڅه يې وکړه خو دې سره بلنليک نه و ، چا پرېنښوده، را وتلې ميرمنې بېرته د هوټل په سالون ننوتلې او دې هماغه شان له باندې لګېدلي شعار ته کتل.

۱۳۸۲، د کب ۹مه کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارزه

نن بیا څو خړ او ژېړ موټر، چې ماشینداري یې پر سرونو نصب وې او تر شا یې تورې عینکې په سترګو کسان ولاړ وو، د هوايي ډګر په لور ګړندي را خوشې وو.

دوی ته،چې د ماشیندارو شپیلۍ یې اخوا دېخوا تاوولې او د لاسونو په اشارو یې نور موټر ځانته نږدې نه پرېښودل، د هوايي میدان دروازه له ورایه پرانیستل شوې وه. د پوځي موټرو په منځ کې امبولانسونه هم وو او پر سر یې سرې رڼاوې تاوېدلې.

موږ په دروازه کې د تالاشۍ دنده لرله، خو هغوی پرته له دې چې را وګوري، را ننوتل. امبولانسونو څخه، څو تابوتونه ښکته کړی شول خو لا الوتکه پرواز ته نه وه چمتو.

یوه پوځي کماندړ چې خړ رنګه برګ یونیفرم یې پرتن و او پر اوږه یې بیلابیل نښانونه ټومبلي وو، تابوتونو ته لاس ونیو او وه یې ویل:

دوی له نشه یي توکیو سره په مبارزه کې ځانونه قربان کړل، نشه یي توکي یوه ستره بلا ده، که له منځه لاړه نه شي نو بشر به له منځه یوسي. پر دغه پوځي افسر، مخابره کې غږ وشو او له تابوته لرې شو، په خپله ژبه له چاسره غږېده او لاسونه یې خوځول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې خبرې يې سمې نه اورېدل کېدې خو د نار کوتيک Narcotics (نشه يي توکي) کلمه يې ډېره تکراروله. زه هم تابوتونو ته فکر وړی وم، پر يوه تابوت په انګرېزي نوم ليکل شوی و او له نوشتې يې داسې معلومېده چې دغه ځوان دې شل کلن وي.

زړه مې غټ کړ: ماويل، دا هم ځوان دی راځه اخري ديدار يې وکړه. د تابوت سر مې ورو پرانيست، تابوت له ورو ګلور کونجه پاکټونو نه ډک و، ژر مې بېرته پټ کړ، وه ويرېدم، ماويل هځې نه چې د نشه يي توکو د مبارزې د اسرارو د افشاء په جرم، دعدالت ميز ته کش شم.

۱۳۸۲کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماشوم بې پلاره شو

ورکشاپ پوره ځپلی وم. د مرې تبې احساس مې کاوه، مازيګر چې څنګه د کونړ له ګرين هوټل نه راووتم ، قانع مې مخې ته راغی او د سالارو باغ د ليدلو بلنه يې راکړه.

عبيدالله قانع يو نری او لوړ زلمی دی. هغه په اسعد اباد کې د ښکلا راډيو مسوول دی . زه چې له پخوا راهيسې د خپلو سيمو د ليدلو تنده لرم، ورته هو مې کړه.

زه، زما ملګري فاضل ناګار او عمران واک، درې واړه د قانع کرولا ته پورته شوو .

سالار باغ د اسعد اباد - جلال آباد پرلويه لاره، د سيند په غاړه موقعيت لري. قانع موټر را تاوو کړ او ويل يې چې، دلته يې د تره کور دی.

موږ د حجرې په ځای د سيند غاړې ته ښکته شوو او بيا شيبه وروسته کوربه د شېدو چای له ډک پتنوس سره راغی.

سيند د دوه غرونو منځ کې روان دی، خو لکه چې د وطن له تندې خبر وي، مخکې تګ ته يې زړه نه کېږي، له ډېرې غوصې له غټو ډبرو سره سر ووهي ، تم شي خو چې څوک يې په قدر نه پوهېږي او د پاتې کېدو ست ورته نه کوي نو بېرته په نه زړه حرکت وکړي.

مخامخ شين غر دی.او په لمن کې يې څو ډبرين کورونه ودان دي. شاته هم يو لوړ غر دی خو شين نه دی او پر سريې د بهرنيو ځواکونو پوسته پرته ده او بيرغ پرې رپېږي.

مخامخ کورونو ته مې لاس ونيوه او بيا مې ويل: خبر دی، غريب به وي خو چې داسې د شنه غره لمن کې د سيند په غاړه پراته دي، نو ښه به خوشحاله وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوربه چې شاکرالله نومېده ، خبره راپرې کړه: خوشحالي چېره ده ؟ همدا نن غرمه يو راکټ ولګېد . له دې خبرې سره مې لاسونه سست شول او پياله مې کېښوده.

هغه زياته کړه: د کورښتن په خپلو پټيو کې وابنه کول، چې راکټ يې خواته ولګېد او ځاى په ځاى شو.

شکرالله خبره اوږده کړه: د خداى رحم و چې، همدا شيبه يې، ماشوم زوى کورته تللى و او چې کله بېرته راغى نو پلار يې په ډنډ وينو کې پروت و.

راکټ ، د سالارو دغه ماشوم بې پلاره کړ او کورنۍ يې ورته د وير په ټغر کېنوله، خو د غره پر سر د بهرنيانو پر پوسته هماغه شا بيرغ رپېده.

کونړ ،اسعد اباد ، د سالارو بڼ

د ورى۲يمه، ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

کندهاری

پر لوړه پوله بوډا يواځې ناست و. مخامخ نړېدلې ختيني کلا ته يې کتل. د کلا د لرګي لوی ور سوزېدلی و، خونې چپه پرتې وې او د کلا په منځ کې د سکرو ټيټې ونې ولاړې وې.

بوډا يو ناڅاپه لړزې واخيست، پورته شو ، د کلا په لوريې منډه کړه، کلا ته نږدې يې غبږ پرانيسته:

شکر ، ټيټ شو تا به وې کوم ماشوم په سربنکلوي، لا سونه يې بېرته را ټول کړل، کړوپه ملا يې سمه کړه، پر نړېدلو ديوالونو يې نظر وګرځاوه او بيا يې يو دم را منډه کړه.

ستړی شو، کېناست، ژوره – ژوره، ساه يې را وېستله او د ټنډې په ګونځو کې يې خولې تاوېدې را تاوېدې

پر اوږه مې ورته لاس کېښود:

بابا !

دومره په شوق کلا ته لاړې او بيا !؟

د هغه خوله وچه وه، غاړه کې وچه مری تله راتله ، ډنډ سترګې يې زما په سترګو ښخې کړې وې، او له ښو يې يوه – يوه اوښکه څڅېده .
يو دم يې خوله پرانيسته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته مې ګلالۍ - ګلالۍ لمسيان وو، اولادونه مې وو.

سلګيو واخيست، لړزې ونيو

ماکې هم د پوښتنې وس نه و، غلی وم. کله مې مخامخ نړېدلې کلا او کله مې ترخوا ناست بوډا ته کتل.

يو ناڅاپه يې له زنګنو سر پورته کړ، اسمان ته يې وکتل تا به وې اوس هم په هوا کې خپل قاتلانويني. مخ يې سور شو، سترګې په کولکونو کې راووتې، هماغه شان يې پورته کتل او په خبرو يې پيل وکړ:

ځوانه!

په هغه ورځ يو نا څاپه، په هوا کې غړونه شول، څو الوتکې ښکاره شوې، تاوېدې را تاوېدې. درزهار شو، تا به وې له اسمانه د سکروټو ږلۍ اورېږي

دا نړېدې کلی وينې؟ څو طيارو پرې سينې خالي کړې او په لنبو کې ورک شو، زه د ژېړۍ (د کندهار يوه ولسوالۍ) بازار کې وم، چې کله را ورسېدم له کلي اورونه راتاو وو او غبرۍ ـ غبرۍ لمبې هوا ته پورته کېدې
.
په منډه راغلم د لنبو په منځ کې مې خپل ... له دې خبرې سره يې يو زوروره چيغه وکړه، زړه مې ډېپ ولويد، بدن مې سست شو، ماوې که په سر مې بم ولوېد.

سپين ږيري ډېر وس وکړ خو کيسه يې پوره نه کړه، شونډې به يې بېرته کړې، و به رپېدې خو د خبرو په ځای به ترې چېغه ووته .
ښه شيبه دواړه غلي وو، بوډا بيا ځان خبرې ته جوړ کړ، مخ يې را واړو :
ځوانه!

ډېر وخت شو چې زه کلي ته نه ځم، چې کله ورشم د ماشومانو شور ماشور مې په ياد شي ، لمسيان مې په زړه را وګرځي،چې رامنډې به يې کړې او پښو نه به مې را تاوو شول.

اوس کلی غلی دی، هغه شور په کې نه شته ، اوس راته څوک د بابا نارې نه وهي زه اوس هلته نشم تلی ، زه بې څوکه شوی يم ، زويه ! دې کاپرو په اخر عمر کې يوازې کړم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه قضاوت

دوه سپیان خوا په خوا په ځمکه خلم پراته وو . د پښو په منځ کې یې هډوکي نیولي او پرې خونېدل.

لږ وړاندې دوه ځوانان یو بل ته، سره – سره کېدل، له ښکنځلو خبره تېره شوه، لاس او ګریوان شول.

د دواړو له خولو او پزو وینې روانې شوې، خو لا ساړه شوي نه وو او هماغه شان یې یو پر بل باندې وارونه کول.

دربیم ګړی ترمنځ شو ، په څه خواری یې سره جلا کړل.

په قهر یې وویل: سپیان خو نه یې چې خپلو کې جنګونه کوئ ؟

سپیانو یو بل ته وکتلې، سرونه یې وښورول شاید ویلي وي چې، انسانان هم عجیبه قضاوت کوي!!

کابل ، ۱۳۸۲د لړم دوهمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوسي سر

شايد لږه شېبه وړاندې به د غه سر د خوسي له تنې جلا شوی و ، خو سترګې يې هماغه شان پرانيستې وې.

 څو کسان د قصابۍ هټۍ ته ولاړ وو ، قصاب په تېره چاړه د غو ښې ټوټې جلا کولې او سر په پرانيستو سترګو د هر څه ننداره کوله.

حيران وم ، ما وې څنګه سر په چوپه خوله ، له ځانه د غوښو د ټوټو د جلا کولو تماشا کوي؟

خلکو ته هم په فکر کې وم ، هغوی ټولو لېدل چې، سر ورته مړې سترګې ګوري خو دوی په ګېډو لاسونه وهي.

حيران وم ، شيبه وروسته مې يو نا اشنا غږ واوريد ، ځانته مې پام شو خالي اسکليت پاتې وم، څو چاړه په لاس کسان رانه راتاو دي او چړې يې زما په هډوکو خولې لګوي.

شاو خوا مې وکتل، خلک مې تماشا ته چوپه خوله ولاړ دي او په شونډو ژبې راکاږي.

۱۳۸۵ د زمري **۲۵** مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آبادۍ وېره

جلرېز ولسوالۍ کې يوه واده ته بلل شوی وم. جلرېز د ميدان وردګ له ډېرو ښکليو ولسواليو څخه ده .

پخوا به د سړک دواړو غاړو باغونه سپېره وو ، خو اوس تک شنه ښکاري او په شنو پاڼو کې ژېړو زردلو او سرو مڼو د باغونو ښکلا لا پسې زياته کړې ده .

پخوا دغه سړک خامه و ، موټرو به د تګ راتګ په مهال دوړې جوړولې او بيا دغو ګردونو ، سړک ته نږدې باغونه بدرنګه کول.

خو اوس سړک قير شوی دی، د سترګو په رپ کې له ميدان ښاره ور رسې، په دې سړک کې يو اځې هغو ځايونو کې موټرورو کېږي چې ماينونو الوځولي دي .

تېر مازيګر مې له کابل ښاره حرکت وکړ او لا ماښام شوی نه و ، چې ور ورسېدم .

د واده ديګې د مڼو او زردلو په شنه باغ کې پخېدل او د ډوډۍ انتظام په يوه ختين کور کې شوی و.

ډوډۍ وخوړل شوه او بيا يو محلي سندر غاړي له خپلې ډلې سره چې ارمونيه، طبله، رباب او غټ لاوډ سپيکرونه ورسره وو ، راغی .

دغې ډلې ته انګړ کې يو جلا ځای جوړ شوی و ، دوه غټ ډايکونه ولګېدل او بيا ، سندر غاړي تکراري سندرې پيل کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک ورته په کوتو، انګړ او زينو کې ناست وو او چکې يې وهلې.

يو نيم به لکه کولنګی چرګ د سندرغاړي مخکې کوږ اوږ را تاوېده او نورو به پرې د لاسونو په تړاکو ګټلي لوټونه شيندل.

په فضا کې د الوتکې غږ و، شايد په همدې سيمه يې دورې کولې، ما ويل هسې نه همدا کور په نښه کړي او بيا مو سبا په جسدونو د ترهګرو نوم کېږدي.

دا يوه اندېښنه وه، ځکه څو ځلې بهرنيو ځواکونو په ختيځ او سويل کې دغه شان مراسم بمبارد کړي دي.

ما يو اځې د يوې سندرې نيمايي اورېدو ته حوصله وکړه، نور مې زړه په تنګ شو او له کوره ووتم.

د منهو باغ کې په غوړيدلي پلاستيکي سترنجۍ چې ځای-ځای، پرې وريژې پرتې وې، وغځېدم.

خوب نه راته، له يوې خوا بې خونده موسيقي غږېده او له بلې خوا باغ کې اشپزانو په لوښو وينځلو شور جوړ کړی و.

حيران وم څه وکړم؟ زه لا همدې چورت کې وم چې د ماما زوی مې راغی، ويل يې راځه بازار ته ښکته شو او يوه يخه پيپسي درباندې وڅښم.

موبايل مې روښانه کړ په سکرين څه باندې لس بجې ښکاره شوې.

زړه او نا زړه روان شوم، د لمرينې برېښنا څراغونو چې، په دنګو ستنو کې را ځړېدلي وو، د جلرېز بازار رڼا کړی و. دوکانونه تړل شوي وو، يو نا څاپه به، دوه- درې سپيان په منډه له سړکه تېر شول. نور څه نه تر سترګو کېدل.

د بازار اخرې برخې ته لاړو، دلته يو لوی ماشين ولاړ و او همدلته قير سړک نور ختم شوی دی.

ماشين سره جوخت د سړک د غاړې په وياله کې يو وسلوال ګوته په ماشه ناست و. ځان سره مې ويل، چې که بېرته وګرځو شک و نه کړي، مخامخ پرې ورغلو.

وسلوال چې يونيفرم يې پر تن و، له ويالې راپورته شو، چې کله ورته بې ضرره ښکاره شوو نو له هماغه ځايه يې ستړي مشي راکړل. دا پوليس د جلرېز ولسوالۍ د سنګلاخ او سبدونکی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ویل دلته مو یوه پوسته ده. ما ویل نو ویاله کې څه کوي ؟ پولیس، د ټوپک شپیلۍ ماشین ته ونیوله : د همدغه ماشین د ساتلو لپاره شپه په ویښه تېروو.

ما ویل: نو دا خو څوک پټولی نشي؟

هغه ځواب راکړ: پټولی یې نه شي، خو سوزوي یې، په راکټ یې ولي .

شیبه غلی شوم ، ځان سره مې ویل: کوم ملک کې چې د آبادۍ کارونه په دومره وېره تر سره کېږي، هغه به څنګه ودان شي ؟؟

۱۳۸۹،د زمري ۲مه ،

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرګان

چاړه په لاس ځوان، چې کالي يې په وينو ککړ وو او ځای- ځای پرې سپينې ښکې نښتې وې، قفس ته لاس ونيو او بيا يې وويل: کوم يو دې په کار دی؟

يو چاغ چرګ مې په نښه کړ، ښه تنکی و او د سپينو ښکو له منځه يې د شا ، سره غوښه ښکارېدله.

هغه، لاس وردننه کړ، چرګان په وسپنيزې پنجره کې په ټوپونو شول او بيا د چرګانو قصاب په نښه کړی ترې راووېست.

اجل نيولی يې خملاوه، په مرۍ يې ورته چاړه راتېره کړه، وينو دارې وکړې او د شاوخوا ځمکې سور رنګ يې بيا تازه کړ.

د چرګ ساه لا پوره ختلې نه وه، چې پوستکی يې ترې ووېست او بيا يې د لرګي پر يوه ګنډه (غټ لرګی) کېښود او ټوټه-ټوټه يې کړ.

نورو چرګانو هماغه شان ورکتلې.

ما ويل، اوس به يو شور جوړ شي، په پنجرې به هجوم راوړي او د ازادۍ لپاره به خپله وروستۍ هڅه وکړي.

خو داسې ونه شول، په چا چې راغله، په هغه راغله.

د چرګانو نسل مې له پامه بد شو، بې غيرته راته ښکاره شو.

ټوټه شوی چرګ مې په پلاستيکي کڅوړه کې لاس کې نيولی و او کور ته په لاره مې چورتونه وهل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چرګ څه بې غيرته نسل دی، ښه يې ويني، چې هره ورځ يې له پنجرې ملګري راوېستل کېږي او په مخ کې يې حلالېږي، خو دوی هېڅ نه کوي او خپل مرګ ته شېبې شماري.

دوی خو هسې هم ټول وژل کېږي، ولې يوه ورځ ځانونه، نه وژني؟ ترڅو راتلونکی نسل له دغو قصابانو وژغورل شي؟

د فکرونو لړۍ مې د امبولانسونو چيغو وشلوله، کلي کې خلک راټول وو، له امبولانسونو يې د دوو تنکيو ځوانانو تابوتونه راښکته کړل، ټولو حيرانې حيرانې ورکتلې.

زموږ کلي ته يې څو ورځې وړاندې هم، غبرګې جنازې راوړې وې او خلکو ورته يوائې ژړلې.

۱۳۸۹،د لړم۱۱مه، ،کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاموش کلی

ډېر عجیبه کلی دی، اوسېدونکي یې له شاوخوا دیرشو کلونو راهیسې چوپه خوله دي. دا کوچنی کلی نه دی، له ۱۰۰۰ ډېر کسان په کې میشت دي، خو ټولو په یوه خوله د خبرو نه کولو سوګند کړی دی.

دا کلی د اسد اباد بازار له عمومي سړک نه څو ګامه لاندې موقعیت لري. اوسپنیزه دروازه ورته دربېدلې ده او هیڅوک ترې باندې نه راوځي.

ملګرو!

ما د دې کلي په اړه ډېر پخوا اوریدلي وو، خو پرون مازیګر مې ولیده، ډېر ځنډ یې د دروازې مخې ته ودرېدم خو چا سر را پورته نه کړ.

اوښکې مې تویې کړې، عذر او زارۍ مې وکړې خو دوی هیڅ را ونه کتل.

د دوی ضد له ماشومتوبه نه دی، ټول اوسېدونکي یې مخور او ځوانان دي، خو له خپلو همنوعو نفرت لري، دومره نفرت چې خواته تېرېدونکیو لارویو ته لا څه چې، مېلمنو ته هم نه ګوري او دغه ضد به تر اخره پالي.

د دوی ضد بېځایه نه دی، ولې به بېځایه وي؟

ملګرو!

تاسو به هم دې کلي ته فکر وړي یاست، نور مو انتظار نه اوږدوم او در معرفي کوم یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۱۳۵۸ کال د وري ۳۱ مه وه، د یرغلګرو شورویانو لاسپوځو، دغه کلیوال په دې پلمه چې، حکومتي کسان درسره خبرې کوي راټول کړل او بیا یې پرې له هرې خوا دومره ګولۍ وچلولې چې د ټولو سینې یې سورۍ کړې.

دوی په خپلو ځایونو لکه اره شوي نښتر ګډوډ پرېوتل، له سینو یې وینو دارې وکړې، شاوخوا ځمکه یې سره کړه.

د وینو فوارې جوړې شوې، خو څوک نه ورنږدې کېدل، ځکه یوازې مېرمنې او ماشومان پاتې وو، ځوانان او مشران ټول همدا وو.

دوی د کیرالې (کرهاله) اوسېدونکي وو، راتګ ته یې کوروالا په تمه وو، ورځ ختمه شوه، شپه شوه خو معلوم نشول، اخر خبر شول خو قاتلانو دومره وېره خپره کړې وه چې، چا یې غور ونشو کولی.

هملته پرې ماشینونو خاورې واړولې او په ابدي خوب ویده شول.

له هغه وخته څه باندې درې لسیزې تېرې شوې، په دغه دوره کې هغه کسان واک ته ورسېدل چې، دوی ورسره د ارتباط په شک وژل شوي وو، خو قاتلانو ته یې چا هیڅ ونه ویل.

د هغوی له قاتلانو سره یې ملګرتیا پیل کړه، خوا په خوا ورسره کېناستل او دادی اوس هم ورسره ملي شورا کې اوږه په اوږه ناست دي.

د جهاد په نوم نورې ډلې راغلې خو دوی هم د دغه کلي ټولوژونکیو ته څه ونه ویل. دا دی اوس هم د دوی جهاد روان دی خو قاتلان لا سرې سترګې ګرځي.

نو تاسو ووایئ؟ د دغه کلي ضد ببځایه دی؟ څنګه سرونه راپورته کړي؟ او څنګه خپلو همنوعو ته وګوري او ؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟

خیر دی، مورږ له اوسنیو او پخوانیو مجاهدینو د دغه کلي د قاتلانو د نیولو هیله نه کوو، خو یوه غوښتنه ترې کوو او ورته وایو چې د خدای (ج) پار دی! نور کونړي ځوانان مه وژنئ، دا شین وطن په ځوانانو ښه ښکاري، نور په دې سیمه کې خاموش کلي مه جوړوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدئ چې دلته همېشه د خلکو شور وي، د خندا ګانو غږونه راپورته شي، دا ژوند د خدای (ج) نعمت دی، دا نعمت بې موجبه له چا مه اخلئ.

پرېږدئ چې د خاموشو کليوالو ميندې، په خپلو اولادونو د تللو مينه ماته کړي او نور يې سترګو کې اوښکې حلقې جوړې نه کړي، کنه دا اوښکې به يو سېلاب شي او دومره به زورور شي چې هر څه به په مخه کړي.

۱۳۸۹کال وروستۍ شپه

کونړ-اسعد اباد ، د ښکلا راډيو ودانۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشر وعده

په هغه ورځ ، که زما بدن سپر شوی نه وی، نو ګولۍ راساً د مشر په ځيګر خوله خښوله. غونډه ګډه وډه شوه، خو مشر زما خواته راغی مانه هماغه شان توده وينه روانه وه. ښه رانږدې شو او بيا له قهره سور واوښت:

زما دې په خپل جهاد قسم وي، چې يو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وينو لمبوم او ستا او د نورو مجاهدينو کسات به ترې اخلم.

څه موده پس ښه شوم، خو لاس مې بې دمه و، د ټوپک ګرځولو وس مې نه درلود او د جهاد ارمان مې زړه کې ساته.

که څه هم وخت ډېر وتلی و، حالات بدل و خو زما زړه کې هماغه شان د کسات جذبه ژوندۍ وه او د خپل جهادي مشر وعدې ته په تمه وم.

له ځو ورځو راهيسې مې زړه کې تاوېده را تاوېده چې خپل مشر ته د جهاد د بريالیتوب مبارکۍ ته لاړ شم، نن مې وس پيدا کړ او سيده يې کاري خونې ته لاړم.

مخې ته مې راپورته شو، د حال احوال پوښتنه يې وکړه. د مشر پر ميز د ګلونو بې شمېره ګېډۍ ايښودل شوې وې.

موږ لا خبرو کې وو چې، يو تن په پوځي يونيفرم کې، چې د اوږو پر سرونو يې نښانونه ټومبلي وو او پر شونډو يې د بريتونو سرونه ځوړند وو راننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هک پک شوم، د خپل تېپي کېدو وخت را ياد شو او بيا مې د خپل مشر دا خبره : ((يو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وينو لمبوم ، ستا او د نورو مجاهدينو کسات...)) ذهن کې تله راتله.

ما ويل اوس به پرې لاس پورته کړي. خو هغه ته زموږ مشر توده غاړه ورکړه او بيا يې ماته هم دواړ لاسونه را اوږده کړل، زړه او نازړه وم ، يو لاس مې بې دمه و ، يو اخې يو لاس مې ورکړ. زموږ مشر مخ را واړو : ښه دې ونه کړل، دا جنرال صاحب دی او دا سې کسانو ته يو لاس ورکول بې احترامي ده.

۱۳۸۷ ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوقي خود کشي

تېره شپه مې، کابل کې له يوې ټلويزيوني شبکې څخه د حزب وحدت ګوند د وژل شوي مشر ، استاد عبدالعلي مزاري پخوانۍ څرګندونې واورېدې، ډېر ښه غږېده، په ملي وحدت يې ټينګار کاوه،د خلکو رايو او افکارو ته يې درناوی درلود.

پخوا مې هم د ځينو وژل شويو او ژونديو تنظيمي مشرانو دغه شان ټلويزيوني کليپونه ليدلي او ويناوې مې ورته اورېدلې دي.

له ډېر فکره وروسته اوس دې پايلې ته ورسېدم چې: تنظيمي مشران ډېره ښه خلک وو، کېدای شي د دوی د واکمنۍ په مهال (**۷۱-۱۳۷۵**) کابل ښار کې شاخوا ۲۰۰۰۰ ماشومانو، ځوانانو، بوډاګانو او ميرمنو، په خپله خوښه او شوقي خود کشۍ کړې وي او کېدای شي کابل ښاريانو خپل کورونه په خپل زړه نړولي وي!!!!!!

۱۳۹۰، د کب۱۷مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کور کوترې

۱۳۶۲ لمریز کال و ، دا مهال د لغمان ولایت شنې درې وخت په وخت د شوروي جنګي الو تکو له خوا سرو لنبو په غېږ کې نیولې. زمونږ کلی ترې هم په امن پاتې نه شو .

سهار نهه بجې وې، له مخامخ غره، څو چور لکې لکه وږې بازان را واوښتې او بیا یې څو ځلې له سکروټو ډکې سینې په کلي خالي کړې.

شیبه وروسته موږ **(۱۵)** تنه په باغ کې له جوړې شوې مو ضع (**ځمځه**) نه داسې خړ پړ را ووتو چې یو بل مو نه پېژنده. ستوني مو له خاورو ډک وو. د خبرو وس مو با یلولی و و.

د باغ له شنو ونو، تورو لو ګیو سره یو ځای سرې لنبې پورته کېدې، ځای – ځای کورني حیوا نات او مرغان د خپلو وینو په ډنډ کې پراته وو ا وهرچاته یې په ډکو سترګو کتلې.

ختین کورونه مو په لو ټو بدل شوي وو. زمونږ د انګړ د لرګیو غټ ور ،چې پر سر یې د کوترو ځالې وې په لنبو کې پټ و. شیبه وروسته تښتېدلې کوترې را ورسېدې، خپلو تنکیو بچیو پسې د اور منځ ته ننوتلې او موږ لیدلې چې، څنګه ژر-ژر په ورتو غو ښو بد لیدې.

کابل

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۰

د ماشوم کرامت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جلوزو کيمپ په فاميليو کې ميني بس ته وختم، دلته مې دعوت او جهاد پوهنتون کې زدکړې کولې. مهاجر بازار کې، ډله نور کسان هم را پورته شول.

له ما څخه پر وړاندې څوکۍ يو سړی له ماشوم سره کښېناست. هغه له ماشوم سره ډېره مينه کوله، د خوړلو بيلابيل شيان يې ورته اخيستي وو. کله به يې يو شی خولې ته ور وړاندې کړ، کله بل. په سر او مخ به يې ښکل کړ.

حيران وم، په ځوانۍ کې مې په خپل يتيم والي اوښکې تويه کړې، د خپل پلار مينه را په زړه شوه. خو بيا مې ځان سره ويل: ډېر خلک پلرونه لري، خو هر يو يې دومره له خپلو ماشومانو سره چېره مينه کوي؟

زه لا د ماشوم او د هغه د پلار مينې ته فکر وړی وم، چې پېښور ښار ته را ورسېدو او نوې اډه کې موټر ودرېد.

چې څنګه دغه سړی او ماشوم ښکته شول، ورپسې جوخت ورښکته شوم. هغه له نږدې غرفې ماشوم ته جوس راواخيست او زه يې خواته ورغلم.

ترې وه مې پوښتل: ماما، دا ماشوم دې څه کېږي؟

-زوی مې دی.

-بس همدا يو زوی لرې؟

-نه، مال د خدای دی، نور هم شته

ځان سره مې ويل: کېدای شي تازه د ماشوم مور مړه شوي وي، نو ځکه ورسره دومره مينه کوي.

صبر مې ونشو، پوښتنه مې وکړه:

مېرمن دې ژوندۍ ده؟

-هو

-نو بيا ولې دې ماشوم ته دومره ناز ورکوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دا عادي ماشوم نه دی، خدای ج ورته لوی کرامت ورکړی، که ترې خبر شوې، نو ته به يې له ما ډېر ونازوې.

ـ کرامت او بيا په دومره واړه عمر کې؟

ـ هو، که نه يې مني نو رانږدې شه!

حيران وم، پلار د خپل ماشوم مخکې لمن پورته کړه، سپينه ډډه خېټه يې ښکاره شوه.

د خېټې ښي لورته لږ ځای لکه خدايي خال،تک شين و.

پلار، په همدې شين ځای ګوته کېښوده او بيا يې وويل: ښه وګوره!

ورځير شوم، د خدای ج قدرت و، له شين خدايي خال نه د افغانستان نخچه جوړه شوې وه.

سړي راته ويل: اوس خو يې منې؟ او بيا يې د افغانستان نخچه ښکل کړه او د زوی لمن يې بېرته راښکته کړه.

له هغه وخته شاوخوا دوه لسيزې تېرې شوې دي، خو چې اوس هم په هېواد کې چور او چپاول او له وطن سره روان خيانت ته ګورم، نو د ماشوم پلار مې په ياد شي.

ځان سره وايم:

ولس له وطن سره څومره مينه لرله، څومره قرباني يې ورکړه؟ خو مشرانو په دغه قربانيو څه بې شرمه سوداګري وکړه او لا دا سوداګري روانه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله خو مې په وطن روانه سوداګري دومره وه وېروي چې، یو نا څاپه لاسونه پورته کړم او دعا وکړم چې خدایه ! هغه ماشوم د وطن له سوداګرو په امن کې وساته، هسې نه له خیټې یې د افغانستان نخچه هم وتوکې .

۱۳۹۰، د غبرګولي ۲۰مه

جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د برکتونو میاشت

د ملي بانک مخ ته یوه سپین سرې میرمن وچې شونډې کړو په ملا ناسته ده.د هغې ترشا بانک دی، چې په میلیونونه پانګه په کې ده او مخامخ یې کابل - سرینا هوټل دی چې، په لسګونو ډوله خواړه په کې تیارېږي .

خو د میرمنې مخ ته په وړو پلاستیک یواځې څو افغانۍ پرتې دي او د هغې شونډې له ولږې سپېرې اوښتې دي .

د هغې څنګ ته وړه ماشومه ناسته ده، د سر ویښتان یې جړ بړ دي او له شلېدلي ګریوانه یې پښتۍ داسې ښکاري لکه ایکسرې عکس ته چې ګورې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه وړې ده، لاسونه يې پر زنګنو ايښي دي، هر لاروي ته سترګې اړوي را اړوي، خو په دې د چا نظر نه پرېوځي . د مېرمنې مرۍ په خوارۍ ښکته پورته کېږي او له سپېرو شونډو يې د الله سپېڅلی نوم را پورته کېږي .

بوډۍ، هر را روان لاروی تر هغې ځاري ،ترڅو يې له مخې تېر شي .

دوه جوړه سره او سپين کسان را روان دي او په غاړو کې يې پراته نيکټايان ټالې وهي .

هغوی په خپلو کې خبرې کوي، يو وايي :

رښتيا چې روژه د برکتونو مياشت وي، چې ماښام شي دسترخوان ډک شي، حيران پاتې يم چې اول څه ته لاس کړم ؟

ميرمنې ، د دې خبرې په اورېدو خپلې وړۍ لمسۍ او بيا يې په مخ کې غوړولي پلاستيک ته چې ايله د يوې وچې ډوډۍ پيسې پرې پرتې وې، وکتلې او بيا يې سر پر زنګنو کېښود .

١٣٨٢، د روژې ١٢مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خشونت

د کابل – سرينا پر هوټل (د سيمينار محوه خشونت عليه زنان) شعارونه ځړېدلي وو .

د هوټل غولي کې لوکس موټر ولاړ وو ، شيبه وروسته ډله ـ ډله، نجونې او ميرمنې چې، په غاړو کې يې طلايي زنځيرونه ځنګېدل را ووتې .

يوې چې، له غاښونو يې د کبابو پاتې شوني په وچکي راويستل، وويل: دغه شان سيمينارونه بايد نور هم جوړ شي، موږ ښځې بايد خپل حقونه وپېژنو اودفاع ترې وکړو ، ترڅو به له موږ سره خشونت روان وي !؟

يوې بلې چې پرشونډو يې تازه لب سټک (لب سرين) راتېر کړی و ، په احتياط شونډې بېرته کړې:

اوس نو هغه وخت تللی چې، ښځو ته به چا دانسان په سترګه نه کتل، حقونه به يې تر پښو لاندې وو ، اوس ديمکراسي ده .

هغې لا خپله خبره پسې غځوله چې دوه ميندې يې مخ ته را تاوې شوې.

د يوې له غاړې د ماشوم وچ او چاودلي لاسونه راتاو وو او بلې خپله وړه ښېې يېبله لور چې، له يخنۍ تکه شنه اوښتې وه ، له لاسه نيولې وه .

يوې غږ کړ: خويندو ماشومان مې له لوږې مري، بيمار دي، تاسو ته د يوې مور درد ښه معلومېږي د خدای په خاطر څه راکړئ !

له هوټله راوتلې يوې ميرمنې په قهر له غاښونو وچکی وغورځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا تاسو د ښځو نوم بد کړی، دا وخت وګوره او ستا سلیقه !

بلې غږ کړ: تاسو غوندې بې ذوقه ښځې چې وي، موږ به ښه خپل حقونه ترلاسه کړو، خشونت به ښه ورک شي .

هغوی روانې شوې او سوالګرو میندو تر ډېره د هغوی تورو دستکولونو ته کتل چې، په اوږو کې یې ټالی وهلې .

۱۳۸۲، لیندۍ ۴مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپی

لکۍ يې د دواړو پښو منځ کې نيولې وه، چنګه ملا کې يې له لرې پښتۍ شمارل کېدې. د غټو دېګيو خواته راغله. په شاتنيو پښو کېناسته ، اخوا د ېخوا يې کتلې.

کله به يې ملا د پورته کېدو لپاره اوږده کړه، خو چې د خيرات ديګيو خواته ولاړ کسان به يې وليدل بېرته به غلې شوه.

لکه چې چا ورته نارې وهلې، شيبه په شيبه يې شاته کتل، خو دا غږ يوائې همدې اورېده.

دا ځلې يې ښه شيبه شاته وکتل او بيا کږه وږه را پورته شوه، سر يې ځوړند نيولی و، په لګن کې ډيرۍ غوښو ته را نږدې شوه. د يو تن ورپام شو، بېلچه يې پرې پورته کړه او بيا هغه شا په تخته ولوېده.

بيا يې سر پورته کړ او ورسره سم يې په تندي بله بېلچه وخوړه.

هلک ويل: دا ډېره بد ستر ګې سپۍ ده، څو ځلې مې وشړله بيا راغله، اجل يې راغلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته چا غږ کړ او چې ځنګه روان شو، سپی هم پورته شوه. کږه وږه روانه وه. مور ماشومان ورپسې شوو.

سپی لوېده او پورته کېده، وينو ورپسې ليکه جوړوله، مخکې لاړه. د وچو وښو له منځه ورو –ورو غږونه راتلل.

مور پښه ونيوله، سپی په ځنبېدو- ځنبېدو ځان ور ورساوه. غږونه لوړ شول. ور ورسېدو، له سپی تازه زېږېدلي کوکري را تاو وو، د هغې له خولې وينې خوټېدې، خو وړو بچيو يې په وچو تيونو کې شيدې لټولې.

۱۳۸۹، د چنګاښ ۲۲مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشومې ژړا

د يکشنبې سهار دی، د سورلۍ موټر مخکې سيټ کې ناست يم او لغمان ته د سفر نيت لرم. د همايون بلګرامي په ګوتو ليکل شوی تاريخي ناول (لويه دسيسه) چې ځوان ليکوال عارف الله حق پرست، پښتو ته ژباړلی، لولم.

ناول، د مغلو د امپراتورۍ د زوال کيسې کوي، او ښيي چې څنګه دغه لويه امپراتوري د خپل منځي شخړو، عياشۍ او د شهزادګانو کبر او غرور د تباهۍ کندې ته ټېل وهله؟

موټر له جلال اباد ښار نه په وتلو دی او دا دی له ژاندارم چې، په جندرما پول مشهور دی، هم تېر شو. يو ناڅاپه د ټايرونو غږ شو، سوی بوی پورته شو او بيا د يوې خوا ټايرونه خامې ته پرېوتل.

مخامخ يوه پيک آپ ډاټسن چې، په شنه سهار کې يې غبرګ ګروپونه لګولي را روانه ده، وسلوال په کې د ماشيندارو شاته ګوته په ماشه ولاړ دي او دومره تېزه راخوشې ده ته به وايې اوس به په تورخم واوړي او پاکستاني پوځ څخه به پر کونړ د شوو خونړيو بريدونو غچ واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې یو تور نا اشنا موټرچې، خدای خبر، له څومره خیانته وروسته به یې قیمت پوره شوی وي؟ جوخت را روان دی.

په سپین رنګه پیک آپ کې، ماشیندارو ته ولاړ کسان خلکو ته لاسونه خوځوي او د قیر سړک د خوشې کېدو داسې ګوابښونه ورته کوي، لکه سړک چې د همدوی په پیسو قیر شوی وي .

ترڅو زموږ موټر پوره قیرسړک پرېښوده، هغوی را ورسېدل، را جوخت شول او بیا شاته څوکۍ کې ښیښې ته ناستې ماشومې چیغې کړې.

مور یې ژر د هغې واړه لاسونه وکتل، لاسونه یې جوړ وو، خو د موټر هوا دومره وېرولې وه چې، ان تر مهترلامه یې ژړل.

مهترلام، اطلاعات او کلتور ریاست

۱۳۹۰د زمري ۲۳مه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ایبټ آباد په غره کې

وینښتان مې تازه وینځلي وو ، هنداري ته مخامخ ودرېدم.چې ځنګه مې د مخې وینښتان شاته اړول هنداري ته ځېر شوم، یوه لړزه راباندې راغله، ځان مې کنټرول نشو کړای، ښکته مې وکتل، د مېز پر سر اخبار ایښي و ، د هغه پر یوه تصویر مې سترګې ولګېدې او بیا مې څیرې- څیرې کړ.

ځای پرځای کیناستم، په ټنډه مې لاسونه کېښودل او بیا مې ذهن نږدې یوه نیمه لسیزه شاته ولاړ :

دا مهال په دعوت او جهاد پوهنتون کې محصل وم، د دوبي رخصتۍ وې، خو زه له دوه نورو ملګرو سره ایبټ آباد ته مزدورۍ پسې لاړم.

په بازار کې څو نور محصلین هم، حیران – حیران، د کار په تمه ولاړ وو .

یو نیم پاکستانی به راغی، خو موږ ورته د مزدورانو په څېر نه ښکارېدو ، نور کسان به یې بوتلل.

کار ته مزدوران شنه سهار کې درېږي او بیا چې څوک پرې برابر نشي، نو بېرته نا امیده خپلو دېرو ته روان وي .

نن ترغرمې په چوک کې ولاړ وم، خو کار پیدا نه شو ، مازیګر بیا له خپلو څو ملګرو سره چوک ته راغلم .

شیبه وروسته، یو سوزوکي موټر مو څنګ ته ودرېد او څو کسان ترې ښکته شول .

یوه غږ کړ: کابلیانو !غره کې کار کوئ !؟

له دې خبرې سره موټر ته ور وختو او بیا د غرونو منځ کې په یوه نرۍ لاره، یوې شنې تپې ته لاړو .

دلته نورو مزدورانو هم څادرونه غوړولي وو ، دا ځای یوه پخوانۍ هدیره وه، چې د پیپل ونو ګور ځانونه پرې راځوړند وو.

د قبرونو له شناختو داسې ښکارېده، لکه نږدې یوه پېړۍ چې پرې اوښتې وي.

په دې تپه کې پرته له زړو قبرونو نور هیڅ نه وو ، یو- یو غټ مېږی به چټک – چټک اخوا دېخوا ګرځېده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ونو په ځينو ښاخونو کې غنۍ جالې کړې وې، جالې له ماشو ډکې وې او غنۍ به خپل ښکار ته ورو-ورو را روانې وې .

د قبرونو څنګ ته راټول وو ، شاوخوا کليوال به کورونو ته د تګ په مهال څو شيبې و درېدل او بيا به څوک د سر په خوځولو او څوک په موسکا روان شول .

ماښام شو ، لرې کورونو کې رڼا ګانې ښکارېدې، خو موږ په داسې يوه زړه هديره کې وو چې، مړي يې هېر شوي وو ، يوه ډيوه پرې هم نه بلېده .

سهار وختي، د غره په ډډه کې دوه –دوه کسان تقسيم شول. يوه سره به ګُلنګ او بل سره به بېلچه او واړه نيالګي وو ، چې ببخونه يې په تورو پلاستيکي کڅوړو کې پټ وو .

ما ګُلنګ باندې د کاڼو په منځ کې کندې ويستلې او بل ملګري به مې خاورې لرې کولې او نيالګی به يې کيناوه.

زما د لاسونو تڼاکې چاودلې وې، د ښي لاس پنجه مې د ګُلنګ لاستي سره سريخ شوه، د ګُلنګ لاستی باندې ژېړې اوبه روانې وې، زړه مې ور ان- وران کېده، خو مجبوره وم چې پردې غرونه اباد کړم، ځکه زموږ په وطن کې اور بل و او تنظيمي مشرانو د کابل ښار پر ورانولو بوخت وو.

کله مې سترګو ته لوګی – لوګی کابل درېده، چې څنګه يې په ښايسته ماڼيو سرې مرمې خولې لګوي، څنګه يې له کورونو لوخړې پورته کېږي ؟؟ او کله مې خپل ځانته کتل، چې څنګه په تڼاکو لاسونو پردي غرونه ابادوم.

زړه مې را وپړسېد ، ګُلنګ مې ښه په زوره وواهه خو په تيږه ولګېده او بل سر يې زما په ټنډه خوله خښه کړه .

مغزو کې مې ټنګ شو ، په سترګو مې توره شپه شوه، دواړو لاسونه کې مې سرټينګ کړ، لاسونه مې تاوده شول او بيا چې مې څنګه لرې کړل نو د وينو شر، شو.

په غره کې هيڅ نه و ، خو ببخ کې يې يو شين ډنډ و ، چې د نږدې کليو څارويو به ترې اوبه څښلې.

ورمنډې مې کړې، وينې رانه هماغه شان بهېدې، تر ډېره مې ټنډې ته اوبه شيندلې خو وينه نه درېده، نور سست شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه کې مې تنظیمي مشرانو ته د نفرت لنبه تاویده راتاوېده، ما ویل که دوی په خپلو منځو کې جوړ وای، ولې به کابل کې اور بل و، ولې به موږ پردي غرونه ابادول؟ او ولې به... ؟؟؟؟

همدې چورتونو کې وم، لاسونه مې تاوده او بیا لانده شول، ماویل که بیا د ایبټ آباد په غره کې یم او بیا مې په ټنډه د ګلنګ څوکه ولګېده، خو خولې شوی وم، مخ مې وچ کړ او ځیرې کړي اخبار کې مې د تنظیمي مشر ټوټه ــ ټوټه عکس ته کتل.

۱۳۹۰- د زمري ۲۰مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسات

په ډېرې خوارۍ د قدم ايښودو ځای لېدل کېده، يوائې د توپان شور وو چې کله _ کله به يې له لرې کليو څخه د سپيانو غرېونه هم را رسول.

باد، د ونو لغړ ځانګونه يو بل سره جنګول، کوچنی د سمال مې له سره تاو کړی و او يوائې خپلې لارې ته مې کتل.

چې څنګه هديرې ته نږدې شوم، چيغې شوې، لکه هغوی چې ماته په تمه وو .

قبرونه وپړسېدل او بيا ترې جمجې راپورته شوې، حيران وم څه وکړم؟ د تېښتې هڅه مې وکړه خو پښې مې سستې وې، د ګام پورته کولو وس مې نه و .

له څلورو خواوو را نه اسکليټونه راتاو وو او نورو را منډې وهلې.

يو دم به ژامې وازې شوې، سپېره هډوکي به رانږدې شول، هر اسکليټ کوښښ کاوه چې لاسونه رانه راتاو کړي، غاښونه راباندې خښ کړي او يامې له مرۍ ونيسي.

چا ويل: ولې دې ووژلو ؟ولې دې زموږ په ځوانيو سوداګري وکړه؟ ولې دې راته بچي يتيمان کړل ؟؟؟؟؟؟

چابه په کړس –کړس وخندل او بيابه يې سرونه ښه را نږدې کړل :

موږ وژل شوي نه يوو ، د تا په امر ژوندي خښ شوي وو او بيا به ټولو لاسونه را اوږده کړل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولې راباندې راماتې وې، ژبه مې وچه وه، د کلمې ویلو وس مې نه و ، یوائې اسکلیټونه مې لیدل چې راته نږدې ـ نږدې کېدل .

دا ځل بیا له څلورو خواوو راباندې هجوم راغی، سپېره هډوکې کړپېدل. یو ناڅاپه راباندې ونښتل او له همدې سره مې یوه زوروره چیغه وکړه او له کټه را پرېوتم :

ټول کوروالا رانه راټاو شول، د هغوی خبرې مې نه اورېدې، خو ، له خولې مې بې اختیاره همدا جمله را وتله: شکر چې رهبر نه یم !

۱۳۹۰، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنو سره یاد ګاري عکسونه واخلئ !

کارتن یې پرانیست. د پړانګ څلورو نویو زېږېدلو بچیو ترې غاړې را اوږدې کړې. دا د کوم بهرني ملک په یوه ژوبڼ کې له یوې مور څخه یو وار زیږېدلي وو.

ننداري ته یې غټ او واړه ولاړ وو ، د کېمرو فلشونو رڼاوې کولې او بیا ځینو کسانو ورسره په ډېرې لیوالتیا ګډ تصویرونه هم واخیستل.

د دې ټلویزیوني پروګرام چلونکي ویل چې، د یادو پړانګانو نسل د انقراض په حال کې دی او دا ډېره د اندېښنې خبره ده.

چینل مې بدل کړ، د خبرونو وخت و:

مسلسل د مرګونو خبرونه وو، انتحار شوی و، ماین الوتی و، له پاکستان او ایران نه راکټونه راغلي وو، بمبار شوی و. دا ټول د پښتنو په سیمو کې وو.

ځان سره مې ویل: موږ سره هم عکسونه واخلئ، زموږ نسل خو هم د انقراض په حال کې دی.

مهترلام

۱۳۹۰، تله ۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپي ښښنه غوښته

د جیټ الوتکو ، له غرږونو سره سم په باغ کې په جوړه شوې خمڅه ورننوتو. جیټانو اول داسې ټیټې دورې پیل کړې لکه مورږ پسې چې خمڅې ته راننوځي. وروسته بمبار شروع شو ، د هربم په غورځېدو به خمڅه روښانه شوه، یوبل به مو ولیدل او بیا به تپه تیاره شوه.

په غورږونو مو لاسونه ټینګ ایښي وو ، خو چې کله به بم ولوېد ، دواړه لاسونه به مو له ډېرشدت نه له غورږونو لرې شول . له چت نه به خاورې را تویه شوې.

ښه څنډ وروسته د الوتکو غږونه ورک شول،په یو بل نارې وشوې چې ټولو ځوابونه ورکړل نو پوه شوو چې ژوندي یوو ، خو پوره خبرې مو نشوې کولی. خولې مو له خاورو ډکې وې، ستوني وچ وو او ژبو سم حرکت نه کاوه.

خمڅه د شنډ توت له غټې ونې لاندې جوړه شوې وه ، پربام یې نږدې- نږدې ښه غټې لرګي اچول شوي وو ، او بیا ښه درنه پوښل شوې وه.

د ننوتلو لپاره یې کوچنۍ سوری درلود ، دغه سوری په لوټو او ډبرو چې بمبار کې له دیوالونو جلا شوې وې، بند شوی و ، په ډېرې خوارۍ ترې راووتلو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويالې وچې وې. چرګان او هوايي مرغان ځای ـ ځای پراته وو. ځارويو پرې شکولي وو. له اخورونو لرې پراته وو.

يوه سخوندر څو ځلې غاړه جګه کړه بېرته يې کېښوده، هغه په ملا غټه پرچه خوړلې وه او شاخوا ځمکه يې په وينو سره وه.

د ونو شاخونه مات وو، ځای ـ ځای اورونه او لوګي پورته کېدل. باغ له تېرو اوسپنو(د بمونو پرچې) ډک وو.

د اوبو په لټه کې وم. خپل کوچنی باغ ته لاړم. انګور تاکونه په ځمکه پراته او څنګ ته يې غځېدلی لښتی وچ و.

يو اواز مې واورېد، پښه مې ونيوله، شاو خوا مې وکتلې. سپي غاړه راجګه کړه و وېرېدم، ما ويل که بيا راباندې حمله کوي.

دا زموږ د تره سپی و، له بمباره يوه شپه وړاندې يې سخت وېرولی وم او هغه وخت ترې خلاص شوم چې، چيغې مې کړې او مشران راورسېدل.

سپی بيا وسنګېد، خو پورته کېده نه. يو مات شوی ښاخ مې را واخيست او ورغلم. د هغه غبرګې پښې بېخ کې نه وې. سره غوښه وو. ژبه يې وچه وه او له خولې يې باندې راويستلې وه. لاسونه مې سست شول ښاخ رانه ولوېد.

ورنږدې شوم، هغه به خپل سر زما پر پښو و مښه او بيا به يې ډنډ سترګې راپورته کړې. په ناست غږ يې څه ويل، کيدای شي د ژوند په وروستيو شيبو کې يې رانه د پرونۍ حملې بښنه غوښتله.

له ما خپله تنده هېره شوه، له باغه ووتم، دهغه لپاره د اوبو موندلو په لټه کې شوم خو چې، کله بيا راتلم سپي سر ايښی و او ژبه يې د غاښونو منځ کې ټينګه پاتې وه.

دا د ۱۳۶۲ کال کيسه ده، هغه وخت زه ماشوم وم او له درې کاله جلا وطنۍ وروسته له هريپور کمپ څخه خپل کلي ته د مکتب په رخصتيو کې راغلی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بمبار کې زموږ کورونه ونړېدل، ډېر ښاروي له منځه لاړل، خو ماته اوس هم هماغه سپی یاد ېږي. او دا سپی خو هغه وخت ډېر را یاد شي چې کله بر ناحقه د کوم انسان له وژنې خبر شم، ځان سره وایم:

لویه خدایه ! ستا مخلوقات هم عجیبه دي. د ځینو انسانانو زړونه له ځناورو هم سخت دي. هغه تېپي سپي له یوه ماشوم ځنې، د تشې حملې ښښنه غوښته، خو قاتلان نه یوازې دا چې له ناحقه قتل وروسته له خپل لوی ذات نه ښښنه نه غواړي، د خپلو همنوعو وژنو ته په ډاډه زړه ادامه ورکوي او د قتلونو بازار هماغه شان تود دی.

۱۳۹۰د مرغومی ۲مه ،

مهترلام ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارکي

کلی خاموش و ، په خالي کوڅو کې یې تش باد لګېده ، ډېر وګرځېدم ، هیڅوک مې پیدا نه کړل چې د اختر مبارکي ورکړم.

یو ناڅاپه مې مخامخ غونډۍ ته پام شو: ټول کلیوال هلته راغونډ شوي وو ، په منډه – منډه ورغلم.

د (اختر مو مبارک شه !) جمله مې په لاره تکراروله، ورورسېدم، کلیوال مې ټول غلي وو ، په لوړ غږ مې مبارکي ورکړه ، خو هیچا هم ځواب را نه کړ.

په سترګو مې توره شپه شوه ، سر مې وګرځېد او ځای پرځای کېناستم.

یو وخت چې په خود شوم ، نو د قبرونو منځ کې ناست وم او د وژل شویو کلیوالو جنډې مې په سر رپېدې .

۱۳۸۷ ، د تلې ۸مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه

نیکه !

ستا دعا قبلېدونکې وه، ستا د دعا برکت و چې، د کسي او سلیمان د غرونو په ډډو کې د پښتنو کېږدۍ پلنې شوې او له نغریو اورونه پورته شول .

نیکه !

تاسو په پوره عاجزۍ او اخلاص لوی دربار ته لاس ونیو او د زړه له تله مو وویل :

دا وګړي ډېر کړې خدایه لویه خدایه لویه خدایه !

نیکه!

د همدغې دعا برکت و چې، دغه وګړي ډېر شول، نورو سیمو ته وکوچېدل او سیمې پرې ښایسته شوې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه !

خو ته خبر یې، ستا په لمسیانو اوس څه تېرېږي !؟

هغه لمسیان چې، ستا د دعا په برکت ډېر شوي وو ، اوس د نابودۍ خوا ته روان دي.

نیکه !

د کسي او سليمان غرونه ستا د لمسيانو په وينو ولمبېدل، د نغريو اورونه مړه دي، اوس د هغوی د کېږديو مراندي شلېدلي او يو ستر توپان يې هر څه په مخه کړي دي .

نیکه !

ستا لمسیان یو بل نه سرونه غوڅوي، اوس په هر ګام کې، ستا د لمسي جسد پروت دی او اوس د هر خوړ د اوبو رنګ ستا د لمسیانو وینو سور کړی دی .

نیکه!

اوس هغه سپين پټکي، چې سرونه به پرې ښايسته وو ، له زنو را تاو دي او اوس ...

نیکه !

ستا لمسيانو ته (دا جهان قصاب خانه) شو او هر لمسی دې، د (قصاب په غولي پا بسته ولاړ دی)*

نیکه !

ستا نازولي لمسيان، د يو بل په وينو نه مړېږي، د نورو خو پخوا ورته زړونه ډک وو ، له هرې خوا پرې ناتاردی، مرګوني ګوزارونه دي او ...

نیکه !

زموږ لاسونه په وینو سره دي، موږ یې له شرمه د خدای پاک دربار ته نشو پورته کولی، دعا مو نه قبلېږي .

نیکه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیامت ته انتظار مه کوه ! ستا په لمسیانو همدا اوس قیامت دی، را پورته شه او بیا د یوې ونې ډډ ته تکیه وواهه، لاسونه پاک دربار ته پورته کړه او د زړه له تله ووایه :

دا وګړي ډېر کړې خدایه ! لویه خدایه - لویه خدایه !

نیکه !

هله ، ځنډ مه کوه ! ستالمسیان یو بې رحمه توپان په مخه کړي دي. که په دعا کې ځنډ وکړې د نسل لپاره به هم څوک پاتې نه شي او بیا به ستا دعا لکه ستا د لمسیانو برخلیک په هوا کې ورکه شي .

د وږي ۲۲ مه ، ۱۳۸۲

* دا جهان قصابخانه کړ خدای وماته - پا بسته ولاړ په غولي د قصاب یم

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

- **اسلام او مذهب :**

- د روژې ډالۍ ـــــ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت ـــــ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې ـــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ـــــ ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه ـــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **ساينس او تخنيک :**

- د ړنا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) ـــــ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديو اکتيويتي ـــــ ليکوال: پوهنوال ډاکترنظر محمد سلطانزی ځدران
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود ـــــ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ـــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **سپورټ او روغتيا :**

- هغه پياوړي لاري چاري چي اند ېښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ـــــ ژباړن: ډاکټرمحمدرقيب (فاروقي وردگ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ـــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ـــــ ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼي د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **هنر او ادبيات :**

- راځئ کيسه وليکو ـــــ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ـــــ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ـــــ ويناواله: وحيده "آرينزی"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ـــــ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومي کيسې پښتو لنډۍ او غاړي ـــــ ليکوال: څارنوال احمد منگل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ـــــ ډاکټر عبدالباري

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زما سوی (د ماشومانو لپاره) مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **تاریخ او سیاست :**

- روز شمار واقع افغانستان تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکې ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تـــله کښي ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخي د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواږه عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبي ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومي برخي د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library